മനുഷ്യനായ ഒരു ദൈവം

1201

7 ാ

കാടശ്ശേരി

1201

JAWAHAR SMARAKA GRANDH

മരണവുമായി ഒരു ഒാട്ടപ്പന്തയം

NOVEL

Maranavumayi Oru Ottappanthayam

by:

E. V. G. ELAMKULAM

789

First Edition October 1963
Copies 1000
Copyright to Publishers.

Publishers:
P. K. BROTHERS—KOZHIKODE

Price 0-80 nP.

നോവൽ

മരണവുമായി ഒരു ഓട്ടപ്പന്തയം

ഈവ്വിജി

Z 01

പ്രസാധകന്മാർ:
പി. കെ. ബ്രദേർസ്, കോഴിക്കോട്

വില: 0-80 ന. പ.

ഒന്നാം പതിപ്പ് കോപ്പി 1000
ഒക്ടോബർ 1963

പകർപ്പവകാശം പ്രസാധകനുമാക്കുന്നു.

അച്ചടി:
അരുണോദയം പ്രസ്സ്, വടക്കാഞ്ചേരി.

അദ്ധ്യായങ്ങൾ

1 യുദ്ധത്തിലകപ്പെട്ട ഒരു രാജ്യം

2. മൂന്നു തുവലുകളുള്ള ഒരു കത്തു്

3. മരണത്തിന്റെ മുമ്പിലേയ്ക്കു് ഒരു ടിക്കറ്റു്

4. ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ, രാമനാരായണ

5. അങ്ങിനെയുണ്ടോ ഒരു കള്ളി?.....

6. പെരുത്താന്മാരുടെ അത്താഴസ്സദ്യ

7 ഇനി പിന്നെ കാണാം

8. ഒരു പെറിയ നോട്ടപ്പിഴവു്

9. കടുവാക്കുട്ടിൽത്തന്നെ വീണ്ടും

10. മരണത്തിന്റെ വായിൽനിന്നു്
ഒരു അപ്പക്കഷണം

11. മരണവുമായി ഒരു ഓട്ടപ്പന്തയം

12. വിജയിയ്ക്കു് ഒരു സമ്മാനം

1

യുദ്ധത്തിലകപ്പെട്ട ഒരു രാജ്യം.

ചുറ്റുപാടും ഇടതിങ്ങിയ കുറ്റിക്കാടുകളാണു്. അതിനു നടുവിൽ മലമുകളിൽ പരന്നു കിടക്കുന്നു മൈതാനവും. അവിടെനിന്നു നോക്കിയാൽ വളരെ ദൂരത്തുള്ള സ്ഥലങ്ങൾകൂടി കാണാം.

ഹേ-വാ അന്നും പതിവുപോലെ തന്റെ ആടുകളേയും തെളിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെ എത്തി. ഒരു ഉയർന്ന പാറക്കെട്ടിൽ കയറിനിന്നുകൊണ്ടു് അവൻ ചുറ്റുപാടും കണ്ണോടിച്ചു.

ആറുകൊല്ലംമുമ്പു് തുടങ്ങിയതാണു് ഹേ-വാ ആ മലമുകളിൽ ആടുകളെ മേയ്ക്കാൻ. അന്നു് അവനു് എട്ടു വയസ്സായിരുന്നു. അന്നും ആ പാറക്കെട്ടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് അവൻ അകലത്തുള്ള കാഴ്ചകൾ നോക്കി ആനന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്തൊരു അഴകും ജീവനുമായിരുന്നു അന്നു് ആ ഗ്രാമങ്ങൾക്കൊക്കെ! വയലുകളും ചോലകളും മേടുകളും ഇടതിങ്ങിയ വിശാലമായ നാട്ടിൻ പുറങ്ങൾ.

എങ്ങും പച്ചപ്പട്ടുവിരിച്ചപോലെയാണു്. അരുവികളും ചോലകളും അതിലെ തിളങ്ങുന്ന വെള്ളിവരകളാണെന്നേ തോന്നൂ. പണ്ടൊക്കെ ആ വയലുകളിൽ ഗ്രാമവാസികൾ ഉത്സാഹത്തോടെ പണിയെടുത്തിരുന്നു. കുട്ടികൾ ആടുമാടുകളെ മേച്ചുകൊണ്ടു് ആ മേടുകളിൽ കൂട്ടംകൂട്ടമായി കളിക്കുകയും പാട്ടുപാടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയോ? എല്ലാം താറുമാറായിരിക്കുന്നു. വയലുകളിൽ കൃത്യമായി വിളവിറക്കുകയോ എടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഉള്ളതുതന്നെ ഉത്സാഹത്തോടും സന്തോഷത്തോടും ചെയ്യുകയാണെന്നും തോന്നുകയില്ല. "അതും വേണമല്ലോ" എന്നൊരു മട്ടിലാണു് ജോലികൾ. കുട്ടികൾ കുന്നിൻചെരുവിൽ കൂക്കിയാർത്തു നടക്കാറില്ല. രാത്രികാലങ്ങളിൽ കരിടത്തും ആട്ടവും പാട്ടും വാദ്യഘോഷങ്ങളുമില്ല.

രാജ്യം ആപത്തിലകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതെ, അവരുടെ രാജ്യം ഇന്നു് ഒരു യുദ്ധത്തിലകപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുയാണു്.

ജപ്പാൻകാർ എന്തിനാണു് ചൈനയെ ആക്രമിച്ചതെന്നു് ഹേ-വായ്ക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ചൈനക്കാർ അവരെ അങ്ങോട്ടുചെന്നു് ഉപദ്രവിച്ചതല്ലെന്നു് മാത്രം അറിയാം.....

പട്ടണങ്ങളിൽനിന്നു് ആളുകൾ, വീടും മുതലും എല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു് ഉൾനാടുകളിലേയ്ക്കു് ഓടിപ്പോയി. അവരുടെ കഥകൾ ആരേയും കരയിക്കുന്നവയായിരുന്നു.

പട്ടാളക്കാർ വെടിവെച്ചും ബോംബുകളെറിഞ്ഞും പട്ടണമാകെ തകർത്തുകളഞ്ഞുവത്രെ. തെരുവുകഠം കത്തിയെരിഞ്ഞു. ആളുകഠം ആയിരക്കണക്കായി ചത്തൊടുങ്ങി. സ്ത്രീകളും യുവാക്കളും വൃദ്ധന്മാരും കുട്ടികളും എല്ലാം! കണ്ണിൽ കണ്ടതെല്ലാം ജപ്പാൻ പട്ടാളക്കാർ കൊള്ളചെയ്തു. ആളുകളെ അടിച്ചു; ഇടിച്ചു; നിലത്തിട്ടു വലിച്ചു; വെടിവെച്ചു കൊല്ലുകയുംചെയ്തു. രക്ഷപ്പെട്ട ആളുകഠം ജീവനുംകൊണ്ടു് നാടുവിട്ടോടി.

ഗ്രാമത്തിലുള്ളവക്കു് ആദ്യമൊക്കെ അതു് യക്ഷികഥകളെപ്പോലെ തോന്നിയിരുന്നു. പക്ഷെ ക്രമേണ അക്രമികഠം ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്കും കടന്നുവന്നു. പട്ടണത്തിൽ കാണിച്ചതൊക്കെ അവർ അവിടേയും ആവർത്തിച്ചു.

വീടുകഠം കൊള്ളിവെച്ചും തച്ചുപൊളിച്ചും നശിപ്പിച്ചു. ധാന്യങ്ങളും വിലപിടിപ്പുള്ള മറെറല്ലാ സാധനങ്ങളും കവർന്നുകൊണ്ടുപോയി. കാലികളേയും ആടുകളേയും കശാപ്പുചെയ്തു. കണ്ണിൽപ്പെട്ടവരെയെല്ലാം അടിച്ചും ഇടിച്ചും അവശരാക്കി. പ്രതിഷേധിച്ചവരെ പച്ചയോടെ വെടിവെച്ചു കൊന്നു. സ്ത്രീകളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

പക്ഷെ മൈനക്കാർ ധീരന്മാരായിരുന്നു. അവർ നിരാശരായില്ല. തടിമിടുക്കുള്ള പുരുഷന്മാരെല്ലാം പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു് ജപ്പാൻകാരോടു് യുദ്ധത്തിനു പോയി. നാട്ടുകാർ സ്വയം പട്ടാളത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചു. ആ ഒളിപ്പോരാളികഠം കാടുകളിലും മലകളിലും ഒളിച്ചിരുന്നു് ശത്രുക്കളെ ഓക്കൊപ്പുറത്തു കടന്നാക്രമിച്ചു.....

ഗ്രാമങ്ങൾ മുച്ചൂടും നശിച്ചുവെന്നാണു് ജപ്പാൻകാർ കരുതിയതു്. പക്ഷേ അതുണ്ടായില്ല. ജീവൻ ശേഷിച്ച ഗ്രാമവാസികൾ വീണ്ടും ജീവിതം കെട്ടിപ്പടുത്തു. എല്ലാം വേണ്ടപോലെയൊന്നുമായില്ല. എന്നാലും അവർ എല്ലാമുണ്ടാക്കി—വീടുകളും ധാന്യങ്ങളും എല്ലാം. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ജീവിക്കണമല്ലോ. മാത്രമല്ലാ സ്വന്തം പട്ടാളക്കാർ ശത്രുക്കളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അവക്കു ഭക്ഷണമില്ലാതായാൽ പിന്നെ എന്തു ചെയ്യും? ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ തങ്ങൾ ജയിക്കുമെന്നു് എല്ലാവർക്കും ഉറപ്പുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഗ്രാമവാസികൾ ആവുന്നമട്ടിൽ പണിയെടുത്തു് ജീവിതത്തിനാത്യാവശ്യമായതെല്ലാം ഉണ്ടാക്കി.

ജപ്പാൻകാർ വീണ്ടും വീണ്ടും ഗ്രാമങ്ങളെ ആക്രമിച്ചു. പക്ഷേ ക്രമേണ ആ ആക്രമണങ്ങൾ വെറുതെയായിത്തുടങ്ങി. ശത്രുക്കളിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള എല്ലാമാർഗ്ഗങ്ങളും ഗ്രാമവാസികൾ പഠിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. ധാന്യങ്ങളും മറ്റും അവർ ഭദ്രമായി ഒളിച്ചുവെച്ചു. കന്നുകാലികൾക്കുപോലും അവയുടെ നില ഭദ്രമാക്കാൻ വിഷമമില്ലാതായി. അപകടമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ ഉടനെ അവ എവിടെയെന്നറിയില്ലാ, കാടി ഒളിച്ചുകളയും. അപകടം നീങ്ങിയെന്നറിഞ്ഞാൽ വീണ്ടും സ്വന്തം വീടുകളിൽ മടങ്ങിയെത്തുകയും ചെയ്യും.

എല്ലാവർക്കും കണക്കിലധികം ചുമതലകളുണ്ടു്. എന്നാലും കൂട്ടത്തിൽവെച്ചു് കൂടികൾക്കായിരുന്നു കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വം. കൂടുതൽ അപകടങ്ങളെ നേരിടേണ്ടി

വന്നതും അവക്കാണു്. ഉയന്ന കുന്നുകളിൽ കയറി കാവൽ നില്ക്കുകയാണു് അവരുടെ പ്രധാന ജോലി. എന്നിട്ടു് ശത്രുക്കളുടെ വരവു് പാത്തറിഞ്ഞു് ഗ്രാമവാസികൾക്കു് അറിവുകൊടുക്കണം. അതൊന്നും എളുപ്പമുള്ള പണികളല്ലല്ലോ. അയൽഗ്രാമങ്ങളിലേക്കും പട്ടാളത്താവളങ്ങളിലേക്കും സന്ദേശങ്ങളെത്തിച്ചിരുന്നതും കുട്ടികളാണു്. അവർ സ്വയം സംഘങ്ങളായിച്ചേർന്നു. നേതാക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ജോലികൾ ഭാഗിച്ചെടുത്തു.

എല്ലാ കായ്ങ്ങളും ഒരു മട്ടിലങ്ങിനെ നടന്നുവന്നു. എന്നാലും എല്ലായിടത്തും ഒരു മ്ലാനതയാണു്. മരണം ഓരോരുത്തരുടേയും പിന്നാലെ പതുങ്ങിനടക്കുന്നപോലെ! എങ്ങും ഭയാനകമായ ഒരുതരം മൂകതയായിരുന്നു.

ഹേ-വാ കുന്നിനുകളിൽനിന്നുകൊണ്ടു് പെട്ടെന്നു് അതെല്ലാം കാമ്മിച്ചുപോയി. ആ ഗ്രാമത്തിലെ കുട്ടികളുടെ സംഘത്തിന്റെ തലവനാണു് അവൻ. അവിടത്തെ പ്രധാന സന്ദേശവാഹകനും അവനാണു്.

ഹേ-വായ്ക്കു് ഉറ്റവരായി ആരുമില്ല. അച്ഛൻ മാത്രമായിരുന്നു അവന്റെ ഒരേ ഒരു അവലംബം. രണ്ടു കൊല്ലംമുമ്പു് അദ്ദേഹം ഒളിപ്പോരാളികളുടെ സംഘത്തിൽച്ചേർന്നു് യുദ്ധത്തിനു പോയി.

അന്നു് അദ്ദേഹം യാത്ര പറഞ്ഞപ്പോൾ ഹേ-വാ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

"എനിയ്ക്കാരാണു് തുണ?....." അവൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് മോങ്ങിച്ചു.

സ്നേഹനിധിയായ ആ അച്ഛൻ അവനെ മാറോട് ചേർത്തു നിർത്തി. എന്നിട്ട് നെറുകയിൽ തലോടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു: "മോനേ, നമ്മുടെ രാജ്യം അപകടത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. അതിനെ രക്ഷിയ്ക്കാനാണ് ഞാൻ പോകുന്നത്. നാമെല്ലാം ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സ്വത്താണ്. നീയും രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവിയ്ക്കുക. രാജ്യം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞ തുണയ്ക്കും....."

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു ശരിയാണെന്ന് പിന്നീട് ഹേ-വായ്ക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. അവൻ ഗ്രാമത്തിനുവേണ്ടി ജീവിച്ചു. ഗ്രാമവാസികൾക്ക് അവൻ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു. അച്ഛനില്ലാത്ത കുറവ് അവൻ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞില്ല.

വളരെ വേഗത്തിലാണ് അവൻ ഗ്രാമത്തിലെ സന്ദേശവാഹകന്മാരുടെ നേതാവായി ഉയർന്നത്.

എന്നും കുന്നിനുകളിൽ കയറി കാവൽ നില്ക്കുകയാണ് ഹേ-വായുടെ ജോലി. ചുവന്ന കൊടിപ്പുകെട്ടിയ ഒരു നീണ്ട കുന്തമാണ് അവന്റെ ആയുധം. സന്ദേശവാഹകന്മാരുടേയും കാവൽക്കാരുടേയും അടയാളമാണത്. ആരും അതു കണ്ടാൽ ആളെ തിരിച്ചറിയും.

കുന്നിനുകളിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തു കയറി കാവൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ഹേ-വായുടെ മനസ്സ് അഭിമാനം കൊണ്ട് നിറഞ്ഞുതുളുമ്പും. അവൻ ഒരു വെറും കൂട്ടിയല്ല. ഗ്രാമത്തിന്റെ മുഴുവൻ രക്ഷകനായ കാവൽക്കാരനാണ്.

അതെ, മഹാനായ കാവൽക്കാരൻ!

2

മൂന്നു തുവലുകളുള്ള ഒരു കത്തു്.

അപകടങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഗ്രാമവാസികൾക്കു മുന്നറി
യിപ്പു നല്കാൻ വളരെ സഹായമായ ഒരേർപ്പാടുണ്ടു്. ഓരോ കുന്നിനുകളിലും ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലത്തു് ഒരു മരം നില്ക്കുന്നതു കാണാം. കാഴ്ചയ്ക്കു് അതൊരു യഥാർത്ഥ മരമാണെന്നേ ആർക്കും തോന്നൂ. പക്ഷെ ചിലപ്പോൾ അതു പെട്ടെന്നു പുഴങ്ങി വീഴുന്നതു കാണാം. ശത്രുക്കൾ ഗ്രാമം കൊള്ളയടിക്കാൻ വരുന്നു എന്നാണതിന്നർത്ഥം. പിന്നെ താമസമില്ല; ഗ്രാമവാസികൾക്കു് തിരക്കാണു്. ധാന്യങ്ങളും മറ്റെല്ലാ മുതലുകളുമായി അവർ രഹസ്യ മായ രക്ഷാസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഓടുന്നു. ശത്രുക്കൾ ഗ്രാമ ത്തിലെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കു് അവിടം ശൂന്യമായിട്ടുണ്ടാവും....

വെയിലിനു് ചൂടു വർദ്ധിക്കുകയാണു്. ആടുകൾ പുല്ലരുപ്പിൽ സൈരമായി മേയുന്നു. ഹേ_വാ തന്റെ കാവൽ സ്ഥലത്തു് ഒരു പാറക്കെട്ടിൽ ചാരിയിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ അവൻ ചുറ്റുപാടും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അങ്ങിനെയിരിക്കെ കുറെ അകലത്തു് ഒരു ഏറുമ്പിൻ ചാത്തുപോലെ വരിവരിയായി ഒരു പറ്റം പട്ടാളക്കാർ നീങ്ങുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. താൻ നില്ക്കുന്ന കുന്നിന്റെ നേക്കാണു് അവർ നീങ്ങുന്നതു്.

ഹേ-വാ തട്ടിപ്പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു് ചുറ്റും നോക്കി. പിന്നെ നിലത്തു കമിഴ്ന്നു് കിടന്നു് "അടയാള മരം" പതുക്കെ പൂഴക്കി താഴെയിട്ടു.

പെട്ടെന്നു് മലയുടെ വെങ്കുത്തായ ഭാഗത്തു് കുറെ ക്കാട്ടുകളിൽ ഒരനക്കം. ഹേ-വാ ഞെട്ടിപ്പോയി. ആരോ ആ പൊന്തക്കാട്ടുകൾക്കിടയിലൂടെ മേല്പോട്ടു വരുന്നുണ്ടു്. ജപ്പാൻ പട്ടാളക്കാരായിരിക്കുമോ?.....

അവൻ എണ്ണിറ്റു് ആടുകളുടെ അടുത്തേയ്ക്കോടി. ഒരൊറ്റ നിമിഷം! ആടുകളെല്ലാം പുൽക്കാട്ടുകൾക്കിടയിൽ എവിടേയോ മറഞ്ഞു. ഒരു വലിയ പാറയുടെ പിന്നിൽ ഒരു കുറ്റിപ്പൊന്തയുണ്ടു്. ഹേ-വാ അതിനുള്ളിലേയ്ക്കു് നൂണുകടന്നു. എന്നിട്ടു് താഴത്തുനിന്നുള്ള അനക്കം ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി.

തോക്കും തൊപ്പിയും ധരിച്ച ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ പുല്ലരപ്പിലേയ്ക്കിഴഞ്ഞു കയറി.

"ഹേ-വാ" അയാൾ പതുങ്ങിയ ശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചു.

"ഹേ-വാ....."

ആദ്യത്തെ വിളിക്കു് അവനു് ആളെ മനസ്സിലായില്ല. പക്ഷേ രണ്ടാമത്തെ പ്രാവശ്യം ഹേ-വാ ആ ശബ്ദം തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

അവന്റെ അച്ഛൻ!

"ഓ....."

ഹേ-വാ സന്തോഷത്തോടെ കുറിപ്പൊന്തയിൽ നിന്നു പുറത്തുചാടി. എന്നിട്ട് ഓടിച്ചെന്ന് അച്ഛനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

പക്ഷെ അദ്ദേഹം അവനെ ലാളിയ്ക്കാൻ നിന്നില്ല. തന്റെ അടിക്കുപ്പായത്തിന്നകത്തുനിന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു കത്തു് പുറത്തെടുത്തു.

മൂന്നു പക്ഷിത്തുവലുകൾ കുത്തിപ്പിടിപ്പിച്ച ഒരു ലക്കോട്ടായിരുന്നു അതു്. പത്തു നാഴിക അകലെ ഒരു കുന്നിന്മുകളിലുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ചൈനീസ് പട്ടാള വിഭാഗം തമ്പടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടത്തെ പട്ടാളത്തല വന്റെ പേരാണു് അതിൽ മേൽവിലാസമായി എഴുതി യിരിക്കുന്നതു്.

ഹേ-വാ അതിനു മുമ്പും അത്തരം കത്തുകൾ കൊ ണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ആ പക്ഷിത്തുവലുകളുടെ അർത്ഥം അവനു് പെട്ടെന്നു മനസ്സിലായി. കളിപ്പോ രാളികളുടെ സംഘത്തിൽനിന്നായയ്ക്കുന്ന കത്തുകളുടെ അ ടയാളമാണതു്. ഒരു തൂവൽ വെച്ചാൽ "അടിയന്തിരം" എന്നാണർത്ഥം. രണ്ടെണ്ണമായാൽ "വളരെ അടിയ ന്തിരം" എന്നായി. അത്യസാധാരണമായവയിൽ മാ ത്രമേ മൂന്നു തൂവലുകൾ പിടിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ.

അപ്പോൾ, ആ കത്തു് അത്രയും പ്രധാനപ്പെട്ട താണു്. യുദ്ധത്തിന്റെ ഗതിയെ മുഴുവൻ ബാധിയ്ക്കുന്ന

എന്തെങ്കിലുമാകാം അതിനകത്തെ വിവരം. ഒരുപക്ഷേ രാജ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ രക്ഷയും ആ കത്തിന്റെ ഗതിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കാം.....

ഹേ-വാ പെട്ടെന്ന് പിൻതിരിഞ്ഞ് വായിൽ വിരൽ ചേർത്തുകൊണ്ട് ഒരു പ്രത്യേകമട്ടിൽ ചൂളംവിളിച്ചു. ആടുകൾ അതാ പുല്ലാടിന്നുള്ളിൽനിന്ന് പുറത്തു ചാടുന്നു! ഒരു നിമിഷത്തിനകം അവ അവന്റെ ചുറ്റും വന്നുനിന്നു.

"ഹേ-വാ, ഈ കത്ത് അടിയന്തിരമായി അവിടെ എത്തിക്കണം. വളരെ അടിയന്തിരമായി." അവന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

ഹേ-വാ കത്തു വാങ്ങി തന്റെ കുപ്പായത്തിന്റെ ഉൾപ്പോക്കറ്റിൽ തിരുകി.

"ആടുകളെ വീട്ടിലെത്തിയ്ക്കണ്ടേ? ജപ്പാൻകാർ...."

"വേണ്ട." അദ്ദേഹം ഇടയിൽ കടന്നു പറഞ്ഞു. "ആടുകളെ കൂടെ കൊണ്ടുപോയ്ക്കോളൂ."

ഹേ-വാ അച്ഛന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു മിഴിച്ചുനോക്കി. ഇതെന്താണ് ഈ പറയുന്നത്? മുമ്പൊക്കെ കത്തുകളുമായി പോകുമ്പോൾ ഇങ്ങനെന്നും അങ്ങുവരെ ഓടുകയാണ് പതിവ്. ഇപ്പോഴെന്താണിങ്ങനെ? ആടുകളേയും തെളിച്ചുകൊണ്ടുപോയാൽ എത്ര സമയംകൊണ്ടാണ് അവിടെ എത്തുക? ഇത്രയും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കത്തും അത്രയും താമസിക്കുകയോ?

അച്ഛൻ അവന്റെ സംശയം മനസ്സിലാക്കിയെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "വഴിയിൽ ജപ്പാൻകാരെ

കണ്ടുമുട്ടിയെന്നുവരും. ഗ്രാമത്തിലെ ഒരിടയച്ചെറുക്കനാ ണെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി."

അദ്ദേഹം തുടർന്നു: "കത്തു സൂക്ഷിയ്ക്കണേ..... കമ്പനി കമാൻറുടെ കയ്യിൽ മാത്രമേ കൊടുക്കാവൂ. അപകടമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ അതൊളിപ്പിച്ചോളൂ. എങ്ങി നെയും നാളെ വൈകുന്നേരത്തിനുമുമ്പെ അതവിടെ കിട്ടണം. ഇനിയൊക്കെ നിൻെറ സാമർത്ഥ്യംപോലെ."

അദ്ദേഹം കൂടുതൽ സംസാരിയ്ക്കാൻ നിന്നില്ല. അ വൻെറ മുഖത്തു കൊടിപ്പുള്ള കുന്തം അദ്ദേഹം കയ്യിൽ വാങ്ങി. രണ്ടുമൂന്നു മധുരക്കിഴങ്ങുകൾ അവൻെറ കുഞ്ഞു പോക്കറ്റിൽ ഇട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അവനെ മാറോടടുപ്പിച്ചു് നെറുകയിൽ ചുംബിച്ചു.

"വേഗം പോ....."

അര നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ താഴ്വാരത്തിലുള്ള കാറി ക്കാടുകളിൽ അദ്ദേഹം അപ്രത്യക്ഷനായി.

3

മരണത്തിന്റെ മുമ്പിലേയ്ക്ക് ഒരു ടിക്കറ്റ്.

നേരിട്ടുള്ള വഴിക്കുപോയാൽ തികച്ചും പത്തുനാഴികയുണ്ട് പട്ടാളത്താവളത്തിലേയ്ക്ക്. കുന്നിൻചെരുവിലൂടെ നേരെ പടിഞ്ഞാട്ട് ഒരു കുറയടിപ്പാതയുണ്ട്. അതൊരു കുക്കുവഴിയാണ്. അങ്ങിനെ പോയാൽ മൂന്നു നാഴികവഴി ലാഭം കിട്ടും.

ഹേ-വായ്ക്ക് നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാലും അവൻ ആ മധുരക്കിഴങ്ങുകഥം തിന്നാൻ നിന്നില്ല. വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരെഴുത്താണ് താൻ കൊണ്ടുപോകുന്നത്. അത് ഒരു നിമിഷമെങ്കിൽ ഒരു നിമിഷം നേരത്തെ അവിടെ എത്തിക്കണം — ആ ചിന്ത മാത്രമേ അപ്പോഥം അവനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ കുറയടിപ്പാതയിലൂടെ അവൻ ആടുകളെ മുന്നോട്ടു തെളിച്ചു.

അകലെ പടിഞ്ഞാറൻ കുന്നിനുകളിലുള്ള അടയാളമരം കാറ്റിൽ ഉലഞ്ഞാടി നില്ക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ആ വഴി സുരക്ഷിതമാണെന്നു് അതുകൊണ്ടുറപ്പിക്കാം....

ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ അവൻ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

പക്ഷെ, അഞ്ചുമിനട്ട കഴിഞ്ഞില്ലാ, പടിഞ്ഞാറൻ കുന്നിലെ അടയാളമരം അതാ നിലം പറ്റുന്നു! അതിന്റെ അർത്ഥം കുന്നിന്നപ്പുറത്ത് ശത്രുക്കളുണ്ടെന്നാണു്....

ഇനി രക്ഷയില്ല. ആ വഴിക്കു പോയാൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ പെട്ടതുതന്നെ. തെക്കുനിന്നു് നീങ്ങിവരുന്ന പട്ടാളക്കാരെ ആദ്യംതന്നെ കണ്ടതാണു്. ഇപ്പോഴിതാ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തും!

എന്താണു് ചെയ്യുക? നേർവഴിയ്ക്കുതന്നെ പോവുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിലകപ്പെടുന്നതിലും നല്ലതു് വഴി വളയുകതന്നെയാണു്.

അങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുറച്ചുകൊണ്ടു് ഹേ-വാ ആടുകളെ പിന്നോക്കംതന്നെ ആട്ടിത്തെളിച്ചു. നേരെ കിഴക്കോട്ടു്; പ്രധാന നിരത്തിലേയ്ക്കു്!

നിർഭാഗ്യം അവനെ അത്രവേഗം കഴിവാക്കുന്ന മട്ടില്ലായിരുന്നു. കുന്നിൻചെരുവിലൂടെ പകുതിവഴി ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു് പ്രധാന നിരത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴിയിൽ, അതാ, മറ്റൊരു കൂട്ടം പട്ടാളക്കാർ അവനെതിരായി നീങ്ങിവരുന്നു.

ഹേ-വാ അമ്പരന്നുനിന്നു. ഇത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും അവൻ അകപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

മൂന്നുഭാഗത്തും ശത്രുക്കളാണു്. അതിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഭാഗത്തെ എതിരിട്ടുകൊണ്ടല്ലാതെ അവനു് മുന്നോട്ടു പോകാൻ വയ്യ.

ആ കൊച്ചു തലച്ചോറു് ആലോചനകൊണ്ടു് പുകഞ്ഞു.

"കത്തു് സൂക്ഷിയ്ക്കണേ....."അച്ഛന്റെ ശബ്ദം കാതിൽക്കിടന്നു മുഴങ്ങുന്നപോലെ തോന്നി. വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കത്താണതു്. ഒരുപക്ഷെ രാജ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭാവിയേയും ബാധിച്ചേക്കാവുന്ന ഒരു കത്തു്! തന്റെ അച്ഛനടക്കം ആയിരമായിരം ആളുകളുടെ ജീവൻ തന്റെ അടിക്കുപ്പായത്തിനകത്തിരുന്നു തുടിയ്ക്കുന്നപോലെ ഹേ-വായ്ക്കു തോന്നി.

ജപ്പാൻകാർ തന്നെ കണ്ടാൽ പരിശോധിക്കാതെ വിടില്ല. കാണാതെ രക്ഷപ്പെടാനും മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ല. പരിശോധനയിൽ ആ കത്തെങ്ങാൻ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടാൽ.....

"ദൈവമേ....." ഹേ-വാ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

പരിഭ്രമിച്ചു നില്ക്കാൻ സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉപായങ്ങൾ തേടിക്കൊണ്ടു് അവന്റെ ബുദ്ധി പല വഴിക്കും പോയി.

ഉരുളൻ കല്ലുകൾ നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന മൈതാനമാണു് ചുറ്റിലും. ഹേ-വാ കുപ്പായപ്പോക്കറ്റിൽനിന്നു് കത്തു പുറത്തെടുത്തു. ഏതെങ്കിലും കല്ലിനടിയിൽ അതു് കഴിച്ചിടുകതന്നെ.

വഴിയിൽനിന്നല്പം അകലെയുള്ള ഒരു കല്ലു് പൊക്കിയെടുത്തു് അവൻ ആ കത്തു് അതിനു ചുവട്ടിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. രാത്രി ഇരുട്ടത്തു് മടങ്ങിവന്നു് അതെടുത്തുകൊണ്ടുപോകാം.....

"ഓ, ഇരുട്ടത്തു് എങ്ങിനെയാണതു കണ്ടെടുക്കുക?" അവൻ പെട്ടെന്നോർത്തു. "മിക്കതും ഒരുപോലെയുള്ള

കല്ലുകളാണു്. ഒരുപക്ഷെ അതു് തിരഞ്ഞുപിടിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലോ?

പട്ടാളക്കാർ കൂടുതൽ കൂടുതൽ അടുത്തെത്തുകയാണു്. എന്തുചെയ്യണം?..... ....

അവന്റെ ആടുകൾ സൈരമായി പുൽക്കൂമ്പുകളും മറ്റും കടിച്ചുമുറിച്ചുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയാണു്....

വളരെ വേഗം അവൻ മറ്റൊരു ഉപായം കണ്ടെത്തി. പിന്നൊരു നിമിഷംപോലും കളയാതെ തന്റെ മേൽമുണ്ടിന്റെ ഒരു വക്കു് ചീന്തിയെടുത്തു. കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു് ഒരു കുറവൻ കൊറവനാടിനെ പിടിച്ചുനിർത്തി അതിന്റെ വിലിന്നടിയിൽ ആ കത്തു് ദേഹത്തോടു ചേർത്തു് ബലമായി കെട്ടിയുറപ്പിച്ചു. ധാരാളം രോമമുള്ള വാൽ താഴ്ത്തിയിട്ടപ്പോൾ, എന്തൊരത്ഭുതം, കത്തു് പരിപൂർണ്ണമായും മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. രോമങ്ങൾ കൈകൊണ്ടു് കുറച്ചു തൊട്ടുമിനുക്കുകകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ എല്ലാം പൂർത്തിയായി. കത്തിന്റെ യാതൊരടയാളവും കണ്ടുപിടിയ്ക്കാൻ ഇപ്പോൾ ഒരാൾക്കും സാദ്ധ്യമല്ല.

ഹേ-വായ്ക്കു് പിന്നെ ഒരു പേടിയും തോന്നിയില്ല. മാത്രമല്ലാ, എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ആത്മവിശ്വാസം തോന്നുകയും ചെയ്തു. അവൻ തന്റെ പാട്ടുവാർ മിന്നിച്ചു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടു് ആടുകളെ മുമ്പോട്ടു് ആട്ടിത്തെളിച്ചു.

എതിരെ വരുന്ന ആ പട്ടാളക്കാരുടെ മൂക്കിന്റെ മുമ്പിലേയ്ക്കുതന്നെ!

4

"ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ, രാമനാരായണ."

ഏററവും മുമ്പിലായി ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ നടക്കുന്നു. കണ്ടാൽ ഒരു കാഫീസറാണെന്നു തോന്നും. അയാളുടെ പിന്നിൽ പട്ടാളക്കാർ ചിട്ടയിൽ രണ്ടുവരിയായി നടക്കുകയാണു്. എല്ലാററിനും പിന്നിലായി കുറെ കുതിരകളുമുണ്ടു്.

ഒരു തിരിവിൽവെച്ചു് അവർ പരസ്പരം അട്ടത്തുമുട്ടി. ആട്ടകഥ കാഫീസറെ മാറിക്കടന്നു കടന്നില്ലെന്നായി. പെട്ടെന്നു് അയാൾ തന്റെ തോക്കു് ഹേ-വായുടെ നേരെ ചൂണ്ടിയതും ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ മുമ്പോട്ടു ചാടി അവന്റെ പെള്ളയ്ക്കു് പിടിക്കുടിയതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

"നീ ആരെടാ" കാഫീസർ അവന്റെ നെഞ്ചിനു നേരെ തോക്കു ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"പോടാ കഴുതേ" എന്നു പറയാനാണു് ഹേ-വായ്ക്കു് തോന്നിയതു്. പക്ഷെ അതു നല്ലതിനാവില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അവൻ നിലവിളിക്കുന്നപോലെ അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"അയ്യോ, ഞാനൊരു ചെറുക്കനാണേ; ആട്ടമേയ്ക്കുന്ന ചെറുക്കൻ. അവിടെ.... അവിടെ...."

അവൻ ദൂരത്തേയ്ക്കു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടു വിക്കി.

കഴുത്തിനു പിടിച്ച പട്ടാളക്കാരൻ അവന്റെ മുതുകത്തൊരു ചവിട്ടുവെച്ചുകൊടുത്തു. തങ്ങളുടെ യജമാനനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടെന്നപോലെ ആട്ടുകഠം ഉറക്കെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഓഫീസർ തോക്കുകൊണ്ടു് അവന്റെ നെഞ്ചിൽ കുത്തി. എന്നിട്ടു് കണ്ണുരുട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"നേരു് പറഞ്ഞോ. നിന്നെ ഞാൻ വെട്ടിനുറുക്കും. നോക്കിക്കോ."

"നേരാണേ...." ഹേ-വാ പിന്നേയും ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു.

ഓഫീസർ പട്ടാളക്കാരോടു് അവനെ പരിശോധിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. ക്രൂരമുഖം; കഴിയിൽപ്പോയ കണ്ണുകഠം! ആകപ്പാടെ ഒരു മൊച്ചക്കുരങ്ങന്റെ മുഖഛായയുണ്ടു് അയാഠക്കു്. ആ പട്ടാളക്കാരൻ ഹേ-വായുടെ ഉടുപ്പും കുപ്പായവുമൊക്കെ തപ്പിത്തപ്പി പരിശോധിച്ചു.

അടിമുടിയുള്ള പരിശോധനയിൽനിന്നു് അയാഠക്കു് ആകെ കണ്ടെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു് അവന്റെ പോക്കറ്റിലുള്ള ആ രണ്ടു മധുരക്കിഴങ്ങുകഠം മാത്രമായിരുന്നു.

പട്ടാളക്കാരൻ ആത്മനിയോടെ അതു കടിച്ചുതിന്നാൻ വാ തുറന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു് ഓഫീസർ പറഞ്ഞു: "ഇങ്ങോട്ടു താ."

അയ്യാൾ ആ മധുരക്കിഴങ്ങുകൾ വാങ്ങി ഹേ-വാ കാണെത്തന്നെ കടിച്ചു കടിച്ചു തിന്നു. മൊച്ചക്കാരങ്കൻ പട്ടാളക്കാരൻ കൊതിയോടെ ഉമിനീർ നുണച്ചിറക്കിക്കൊണ്ട് അതു നോക്കിനിന്നു. എന്തു ചെയ്യും? അയ്യാൾ ഒാഫീസറല്ലേ?.....

അവന്റെ കൈവശം മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായപ്പോൾ ഒാഫീസർ പറഞ്ഞു:

"ഈ കിഴങ്ങ് നല്ല മധുരമുണ്ടല്ലോ? ഇതെവിടെ നിന്നു കിട്ടിയെടാ?".....

ഹേ-വാ ദൂരെ ഒരിടത്തേയ്ക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

"അവിടെ, ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ എത്ര വേണമെങ്കിലും കിട്ടും."

"ശരി; മിടുക്കൻ." ഒാഫീസർ അവന്റെ മുതുകത്ത് സന്തോഷസൂചകമായി ഒരു കൊട്ടുകൊട്ടി. പിന്നെ പട്ടാളക്കാരനോടു പറഞ്ഞു:

"അവനെ വിട്ട്. പൊയ്ക്കോട്ടെ."

ഹേ-വാ അവന്റെ സന്തോഷം പുറത്തു കാണിച്ചില്ല. മധുരക്കിഴങ്ങുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാലും താൻ വളരെ സമർത്ഥമായി രക്ഷപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുയാണ്. അതോർത്തപ്പോൾ അവനു് ഉള്ളിൽ ചിരിവന്നു.

"പാവം! പൊട്ടനാണ്." അവൻ വിചാരിച്ചു. എന്നിട്ട് പതുക്കെ ആടുകളേയും തെളിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു.

JAWAHAR SMARAKA GRANTHASALA
KIDARAKUTHU

5

അങ്ങിനെയുണ്ടോ ഒരു കള്ളി?...

ഹേ-വായ്ക്ക് വിശപ്പും ക്ഷീണവും അധികരിച്ചു വരികയായിരുന്നു. ആകെയുണ്ടായിരുന്നതു് രണ്ടു മധുര ക്കിഴങ്ങാണു്. അതു് തട്ടിപ്പറിച്ച പട്ടാളക്കാരനോടു് അവനു് കലശലായ ദ്വേഷ്യം തോന്നി.

"കഴുത! കടിച്ചു കടിച്ചു തിന്നുന്നതു കണ്ടില്ലേ?" അവൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടു് അയാളോടുള്ള ഈറ തീർക്കാനെന്നപോലെ ചാട്ടവാറുകൊണ്ടു് വായുവിൽ ഉറക്കെ അങ്ങോട്ടമിങ്ങോട്ടും വീശി.

"പോട്ടെ. അടുത്ത ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു് വിവരം പറഞ്ഞാൽ വല്ലതും കിട്ടാതിരിക്കില്ല."

മനസ്സിൽ അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് നടക്കുമ്പോൾ പിന്നിൽ ആരോ ഓടിവരുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോഴുണ്ടു് ആ മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ വീണ്ടും! അയാളുടെ പിന്നാലെ പിന്നേയും പത്തുപന്ത്രണ്ടു പേരുണ്ടു്. അവർ അവന്റെ നേരെ ഓടിവരികയാണു്.

ഹേ-വാ ആടുകളെ വേഗം മുന്നോട്ട തെളിച്ചു.

പട്ടാളക്കാർ കൂടി മുന്നിൽക്കടന്നു് ആടുകളെ തടുത്തുനിത്തി. അവർ അവയെ പിന്നോക്കംതന്നെ ആട്ടിത്തെളിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

അവർ എന്തുചെയ്യാൻ പോവുകയാണെന്നു് ഹേ-വായ്ക്കു് ഒരു ഞൊടിയിടകൊണ്ടു മനസ്സിലായി.

"അയ്യോ, ചതിച്ചു." അവൻ നെഞ്ചത്തു കയ്യമത്തി. അവന്റെ ബുദ്ധി തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രവത്തിക്കുകയായിരുന്നു. പരിഭ്രമിച്ചതുകൊണ്ടു് കായ്മൊന്നുമില്ല.....

അവൻ അല്പമൊരു ഗൌരവം നടിച്ചുകൊണ്ടു് വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. "ഹെയ്! എന്തിനാണു് അവയെ തടുക്കുന്നതു്?"

മൊച്ചുക്കുരങ്ങൻ പട്ടാളക്കാരൻ അവനെ നോക്കി ഒന്നു ചിരിയിളിച്ചു കാണിച്ചു. എന്നിട്ടു് കലച്ചു. "പോടാ, അവിടന്നു്."

പെട്ടെന്നു് ഹേ-വാ അടവൊന്നു മാറി. അവൻ തലയിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ടു് നിലവിളിച്ചു. "അയ്യോ, അരുതേ...., അരുതേ...."

രക്ഷയില്ലെന്നു് അവനു ബോദ്ധ്യമായി. പട്ടാളക്കാർ അവരുടെ അരപ്പട്ടകളഴിച്ചു് ആടുകളെ ആട്ടിത്തെളിക്കുകയാണു്.

"കൊ, എന്റെ കത്തു്...." ഹേ-വായ്ക്കു് കണ്ണീൽ ഇരുട്ടു കയറുന്നപോലെ തോന്നി. മൊച്ചുക്കുരങ്ങന്റെ

കയ്ത്തണ്ടയിൽ കടന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ കെഞ്ചി നിലവിളിച്ചു.

"അയ്യോ, അരുതേ. എന്റെ യജമാനൻ എന്നെ തല്ലിക്കൊല്ലും."

അതിന്നു കിട്ടിയ മറുപടി ഊക്കിലൊരു ചവിട്ടായിരുന്നു. പിന്നെ കഴുത്തിനു പിടിച്ച് ഒരു തള്ളും!

ഹേ-വാ മലന്നടിച്ചു നിലത്തു വീണു.

"ഹും! കാച്ചും. നോക്കിക്കോ." പട്ടാളക്കാരൻ അവന്റെ നേരെ തോക്കു ചൂണ്ടി, കണ്ണുരുട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേയ്ക്കും മറ്റു പട്ടാളക്കാർ ആടുകളെ ആട്ടിത്തെളിച്ചുകൊണ്ട് പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അയാൾ കൂടുതൽ വക്കാണത്തിന്നു നില്ക്കാതെ അവരുടെ കൂടെ ഓടിപ്പോയി.

ഹേ-വായ്ക്ക് ഹൃദയം തകരുന്നപോലെ തോന്നി. ജീവനെക്കാളും മീതെ താൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന തന്റെ ആടുകൾ, അതാ, കാട്ടാളന്മാരുടെ കയ്യിലകപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുയാണു്. ഇനിയൊരിക്കലും തിരിച്ചു വരില്ല.....

ഓ, ആ കത്തു്..... വിലപ്പെട്ട ആ കത്തു്....

"ഹേ-വാ, നീ എന്താണീ ചെയ്തതു്?" അച്ഛന്റെ ശബ്ദം കാതിൽ മുഴങ്ങുന്നപോലെ അവനു തോന്നി.

"ചെതിച്ചല്ലോ! നീ നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ആകെ നശിപ്പിച്ചുവല്ലോ.... ഓ, എന്റെ ഹേ-വാ...."

"അച്ഛാ....." ഒരു നിലവിളിയോടെ അവൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

ഹേ-വായുടെ മുഖഭാവം ശ്രദ്ധിച്ചു. "ആ കത്തു് എങ്ങിനെയെങ്കിലും കയ്യിലാക്കണം."

അപ്പോൾ ആ ഒരൊറ്റ വിചാരം മാത്രമേ അവനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ക്ഷീണവും വേദനയും എല്ലാം അവൻ മറന്നു.

പട്ടാളക്കാർ ആടുകളേയും തെളിച്ചുകൊണ്ടു് കുറെ അകലെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പാവം! അവ അടികൊണ്ടു് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഓടുകയാണു്.

ഹേ-വാ അവരുടെ പിന്നാലെ ഓടിയെത്തി. നിശ്ശബ്ദനായി അവൻ കുറെ നേരം അവരെ പിൻതുടർന്നു.

പെട്ടെന്നു് മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ പട്ടാളക്കാരൻ അവനെ കണ്ടു. അയാൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു് പല്ലിളിച്ചുകൊണ്ടു് അലറി.

"ഓടിക്കോ. ഹും! നിന്നേയും പൊരിച്ചു തിന്നും, ഓർത്തോ."

ഹേ-വായ്ക്കു് പെട്ടെന്നു് കലശലായ ദേഷ്യമാണു് തോന്നിയതു്. കാ, ആ പട്ടാളക്കാരന്റെ ഒരു ഊക്കു്!

"അങ്ങിനെയുണ്ടോ ഒരു കളി?" അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടു് വായിൽ വിരൽ മേത്തുകൊണ്ടു് ഒരൊറ്റ ചൂളംവിളി പാസ്സാക്കി.

ഒരൊറ്റ നിമിഷം! കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ട കരിയിലകംപോലെ അതാ ആടുകൾ നാലുപാടും മറിഞ്ഞു ഓട്ട

ന്നു! പട്ടാളക്കാരെ കടന്നു ചാടിക്കൊണ്ട് അവ പിന്നോക്കംപാഞ്ഞു. ചില ആട്ടുകഥം പട്ടാളക്കാരുടെ കാലിന്നിടയിലൂടെ പാഞ്ഞു് അവരെ തട്ടിയുരുട്ടി നിലത്തു വീഴ്ത്തുകകൂടി ചെയ്തു.

പട്ടാളക്കാരുടെ പരിഭ്രമവും പരക്കംപാച്ചിലും കാണാൻ രസമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ഹേ-വാ അതിനൊന്നും നിന്നില്ല. അവൻ ആട്ടുകളുടെ നേരെ മുഖം തിരിച്ചുപിടിച്ചു് ചൂളംവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ശരവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞു. ആട്ടുകഥം അവന്റെ പിന്നാലേയും!

പട്ടാളക്കാർ വിഷണ്ഡരും വിഡ്ഢികളുമായി നോക്കിനിന്നു ഒരൊറ്റ ആടിനേയും അവർക്കു് പിടിച്ചുനിത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ പട്ടാളക്കാരൻ ഒരു കല്ലിൽ തടഞ്ഞുവീണു് ഉരുണ്ടുപിരണ്ടു് എഴുന്നേല്ക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. അയാഥം അലറി:

"പിടിയ്ക്കു് അവനെ."

പിന്നെ അവിടെ നടന്നതു് ഒരു കാട്ടപ്പന്തയമാണു്. ഹേ-വാ സകല ശക്തിയുമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു് പാഞ്ഞു.

"പിടിച്ചോ" എന്നട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടു് പട്ടാളക്കാർ പിന്നാലേയും!

അധികനേരം അതു് തുടരാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഹേ-വായുടെ കൊച്ചുകാലുകഥം തളരുകയായിരുന്നു.

അല്പനിമിഷങ്ങഥംക്കകം മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ അവനെ പിടിച്ചുനിത്തി. അവന്റെ കയ്യിലെ ചമ്മട്ടി പിടിച്ചുവാങ്ങി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അയാഥം അവനെ എമ്പാടും പ്രഹരിച്ചു.

കൈ കുഴഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ കിതച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. ''ഹമ്പടാ!''

ഹേ-വാ കരഞ്ഞില്ല. കരഞ്ഞതുകൊണ്ടോ എതിർത്തതുകൊണ്ടോ പ്രയോജനമില്ലെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. അസാധാരണമായ ധൈര്യത്തോടെ അവൻ ഉറച്ചുനിന്നു.

''തെളിക്കെടാ, ഈ വഴിക്ക്.'' മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

ഹേ-വാ അയാളെ ആകെയൊന്നു നോക്കി. എന്നിട്ട് ഒന്നും പറയാതെ ചമ്മട്ടി കയ്യിൽ വാങ്ങി സാവധാനത്തിൽ ആടുകളെ തെളിച്ചു; അവർ നിർദ്ദേശിച്ച വഴിയിലൂടെത്തന്നെ.

JAWAHAR BHAVAN BRANCH LIBRARY KOTTAYAM

6

ചെകുത്താന്മാരുടെ അത്താഴസ്സദ്യ

സന്ധ്യയോടുകൂടി അവർ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെത്തി. കെട്ടും ഭാണ്ഡവും ഇറക്കിവെച്ചു് പട്ടാളക്കാർ പെട്ടിസ്രുദേശത്തു് വിശ്രമിയ്ക്കാനിരുന്നു. ഹേ-വാ തന്റെ ആടുകളോടുകൂടി ഒരു മൂലയിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നു.

ആകെ അഞ്ചെട്ടു വീടുകളേ അവിടെയുള്ളു. എല്ലാം അടച്ചിട്ടിരിയ്ക്കുയാണു്. പട്ടാളക്കാരുടെ വരവു് ഗ്രാമവാസികൾ മുൻകൂട്ടി മണത്തറിഞ്ഞിരിയ്ക്കണമെന്നു് ഹേ-വാ ഊഹിച്ചു.

പട്ടാളക്കാർ ഓരോ വീട്ടിന്റെ വാതിലും ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ചു. ഓരോ മുക്കിലും മൂലയിലും അവർ തപ്പി നടന്നു. പക്ഷെ ഒരൊറ്റവീട്ടിലും ഒരുകൊള്ളി വിറകോ ഒരൊറ്റ മൺപാട്ടിപോലുമോ ഇല്ലായിരുന്നു.

"ഒന്നുമില്ല." മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ ഓഫീസറോടു വന്നു പറഞ്ഞു. നിരാശകൊണ്ടു് അയാളുടെ മുഖം കൂടുതൽ വികൃതമായിരുന്നു. ഹേ-വായ്ക്കു് അതു കണ്ടപ്പോൾ ചിരിവന്നു.

നേരം ഇരുട്ടായിത്തുടങ്ങി. ഹേ-വാ വേദനയോടെ ആലോചിച്ചു:

"ഒാ എന്റെ ആടുകളേ....."

പാവം! അവ ഒന്നുമറിയാതെ അവന്റെ ചുറ്റും അയവിറക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുകയാണു്.

പട്ടാളക്കാർ ആ വീടുകളൊക്കെ ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു. വാതിലുകളും ജനലുകളും കുത്തിപ്പൊളിച്ചുവന്നു് അവർ വെളിമ്പ്രദേശത്തു് തീ കൂട്ടി. അഗ്നിജ്വാലകൾ അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കു് തലയുയർത്തി പുളഞ്ഞുകളിച്ചു; പടമുള്ള പാമ്പുകളെപ്പോലെ!

അകലത്തു് കുന്നിനുകളിൽനിന്നും തീനാളങ്ങൾ പൊങ്ങിക്കണ്ടു. അവിടേയും ഒരുകൂട്ടം പട്ടാളക്കാർ ഉണ്ടെന്നാണു് അതിന്നർത്ഥം.

പട്ടാളക്കാർ തീ കൂട്ടുന്നതിലും വിറകു ശേഖരിക്കുന്നതിലും മുഴുകിയിരിയ്ക്കയാണു്. ഒാഫീസർ ഒരിടത്തു് ചാരിയിരുന്നു പുകവലിക്കുന്നു. ചുറ്റും ഇരുട്ടു് കൂടുതൽ കൂടുതൽ പരന്നുവരികയാണു്.

തനിയ്ക്കു് ഏറ്റവും പറ്റിയ സന്ദർഭം അതാണെന്നു ഹേ-വായ്ക്കു തോന്നി. അവൻ പതുക്കെ ആ വലിയ കൊറനാടിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു് നീങ്ങിയിരുന്നു് വാലിന്നടിയിൽ തപ്പിനോക്കി.

ആ വിലപ്പെട്ട കത്തു് അവിടെ ഭദ്രമായിരിക്കുന്നു.

ഹേ-വാ അതു് അഴിച്ചെടുക്കാൻ ഭാവിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു് ഒാഫീസറുടെ പരുക്കനൊച്ചയിലുള്ള കല്പന കേട്ടു.

"കുറെ ആടുകളെ പിടിച്ചു കൊല്ലുക."

പട്ടാളക്കാർ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തിലേയ്ക്ക് ഓടിവന്നു.

ഹേ-വായ്ക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു മാറി.

പട്ടാളക്കാർ കുറെ ആടുകളെ തോല്പട്ടകൊണ്ട് കഴുത്തിൽ കുടുക്കിട്ട് വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ പട്ടാളക്കാരൻ പെന്നു പിടിക്കുടിയതു് ആ വലിയ കൊറനാടിനെയായിരുന്നു:

ഹേ-വായുടെ മനസ്സിൽ ഒരു അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടി. അടുത്ത ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവർ അതിനെ വെട്ടിക്കൊന്നു് തോലുപൊളിയ്ക്കും. അപ്പോൾ ആ കത്തു്.....

അപ്പുറമൊന്നും ആലോചിയ്ക്കാൻ അവനു കഴിഞ്ഞില്ല.

ആ പട്ടാളക്കാരൻ ആടിന്റെ കൊമ്പുകളിൽ പിടിച്ചു് മുന്നോട്ടുവലിച്ചു. പക്ഷേ അതു ഒരു പിടിവാശിക്കാരനെപ്പോലെ നിന്നിടത്തുതന്നെ നിലയുറപ്പിച്ചു് ചൂളിനിന്നതേയുള്ളു. എത്ര പണിപ്പെട്ടിട്ടും അതിനെ ഒരിഞ്ചുപോലും മുന്നോട്ടു നീക്കാൻ അയാൾക്കു് കഴിഞ്ഞില്ല.

ഹേ-വായ്ക്ക് പെട്ടെന്നു് ഒരു ഉപായം തോന്നി. അവൻ പറഞ്ഞു: "ഛെ അതിനെ എന്തിനുകൊള്ളും? ഈ കൊടും വേനൽക്കാലത്തു് ഇമ്മാതിരി തന്തക്കൊറന്റെ മുത്തുനിറച്ചി ആരെങ്കിലും തിന്നുമോ? ഉമിപോലെ

യിരിയ്ക്കും ഇപ്പോൾ അതിന്റെ ഇറച്ചി. ഒരു സ്വാദു മുണ്ടാവില്ല.''

ആടിനെ മുന്നോട്ടു നീക്കാൻ കഴിയാതെ ഇളിഭ്യനായി നില്ക്കുകയായിരുന്നു ആ പട്ടാളക്കാരൻ. ഹേ-വായുടെ വാക്കുകൊണ്ടു അയാളിൽ കറിയ്ക്കുകൊണ്ടു. അതിന്റെ വാരിപ്പുറത്തു് ഒരു മവിട്ടു വെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു: ''പോ. തന്തക്കൊറവൻ.''

എന്നിട്ടു് അയാൾ ഒരു ഇളയ ആടിനെ പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

ഹേ-വാ തല്ക്കാലം ആശ്വാസത്തോടെ കണ്ണു നെട്ടി വീർപ്പിട്ടു.

പട്ടാളക്കാർ ആടുകളെ വെട്ടിനുറുക്കി. അവയുടെ ഭയനീയമായ നിലവിളി അവിടെ മാറ്റൊലികൊണ്ടു. കഴുത്തു വേർപ്പെട്ട ആടുകളുടെ മരണപ്പിടച്ചിൽ തീയിന്റെ ചുവപ്പുവെളിച്ചത്തിൽ അവൻ കണ്ണുനീരോടെ നോക്കിക്കണ്ടു.

''എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മങ്ങാതികളേ, നിങ്ങൾക്കും ഈ ഗതി വന്നുവല്ലോ. ഞാനിതു് കരുതിയതല്ലല്ലോ.'' അവൻ വിമ്മിവിമ്മിക്കരഞ്ഞു.

ശേഷിച്ച ആടുകൾ ഭയന്നു വിറച്ചുകൊണ്ടു് അവന്റെ ചുറ്റും നിന്നു. ആ പാവങ്ങളുടെ നിസ്സഹായത നിറഞ്ഞ നോട്ടം അവനെ കൂടുതൽ പരവശനാക്കി. അവയെ തൊട്ടഴിഞ്ഞാശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അവയുടെ കനത്ത രോമപടലത്തിൽ മുഖമമർത്തിക്കൊണ്ടു് അവൻ കരഞ്ഞു.

"എടോ, ഇവിടെ അടുത്തെങ്ങാനും കിണറുണ്ടോ?"

മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ പട്ടാളക്കാരന്റെ ശോഷ്യം കേട്ട് അവൻ തലയുയർത്തി. ചോരപുരണ്ട കൈകഠം കൂട്ടിത്തി രുമ്മിക്കൊണ്ട് അയാഠം നില്ക്കുകയാണു്.

ഹേ-വായ്ക്കു് ആ രാക്ഷസനെ ഒരൊറ്റ കുത്തുകൊടു ക്കാനാണു് തോന്നിയതു്. പക്ഷെ അവൻ ശാന്തസ്വര ത്തിൽ ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു.

"ഏയ്. ഉണ്ടാവാൻ വഴിയില്ല. വെള്ളമുള്ള സ്ഥല മാണെങ്കിൽ ഗ്രാമവാസികഠം ഇവിടം വിട്ടുപോകുമോ?"

അതു നേരാണെന്നു് പട്ടാളക്കാരൻ വിശ്വസിച്ച പോലെ തോന്നി. പിന്നീടൊന്നും പറയാതെ അയാഠം തിരക്കിട്ടു് തിരിച്ചു നടന്നു.

വെള്ളമില്ല; പാത്രമില്ല; ആവശ്യമായ യാതൊന്നു മില്ല. പിന്നെ എങ്ങിനെയാണു് അവർ ഇറച്ചി പാകം ചെയ്യുകയെന്നു് ഹേ-വാ അത്ഭുതപ്പെടുകയായിരുന്നു. പക്ഷെ അവന്റെ അത്ഭുതം അസ്ഥാനത്തായി. അവർ ആട്ടിറച്ചി തുണ്ടംതുണ്ടമാക്കി തീയിലിട്ടു് ചുട്ടെടുത്തു. എന്നിട്ടു് ഉപ്പുപോലും ചേർക്കാതെ കടിച്ചു കടിച്ചുതിന്നു.

"പെരുത്താന്മാർ! വല്ലാത്ത പെരുത്താന്മാർ....."

ഹേ-വാ വിചാരിച്ചു.

നേരം നല്ലപോലെ ഇരുട്ടായി. അത്രനേരവും അവൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നു് ഗാഢമായി ആലോ ചിക്കുകയായിരുന്നു. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ആടുകളെ തൊട്ടഴിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു.

"കൂട്ടുകാരേ, ഇത്ര കാലവും ഞാൻ നിങ്ങളെ നോക്കിരക്ഷിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഇതാ ഈ ചെകുത്താന്മാക്കു് വിട്ടു കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഞാനെന്തുചെയ്യട്ടെ? ഇനിയൊരിക്കലും നാം തമ്മിൽ കാണുകയില്ല. നിങ്ങളുടെകൂടെ ഞാനും മരിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ കത്തു് എത്തിച്ചുകൊടുക്കണം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ കായ്മാണതു്. അതുകൊണ്ടു്, മക്കളേ...." അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി.

"ഇന്നു രാത്രി നമുക്കു് എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി തമ്മിൽ പിരിയാം....."

പട്ടാളക്കാർ തീറ്റകഴിഞ്ഞു് ഉറക്കത്തിന്നു വട്ടം കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. മൊച്ചക്കരങ്കൻ ഹേ-വായുടെ അടുത്തുവന്നു് ആജ്ഞാപിച്ചു.

"എടാ, ആടുകളെയൊക്കെ അതാ, ആ കൂട്ടിന്നകത്താക്കു്."

ഗ്രാമവാസികളുടെ ഒരു ആട്ടിൻകൂട്ടു് അയാൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ഹേ-വാ ഒന്നുംപറയാതെ ആടുകളെ തെളിച്ചു് അതിന്നകത്താക്കി. അടുത്തുകിടന്നിരുന്ന കുറെ വൈക്കോലെടുത്തു് അവിടെത്തന്നെ ഒരു മെത്തയും വിരിച്ചു.

അവൻ അവിടെത്തന്നെ കിടന്നുറങ്ങാൻ വട്ടംകൂട്ടുകയാണെന്നു് പട്ടാളക്കാരനു മനസ്സിലായി. അയാൾ അവനെ ചെള്ളയ്ക്കു പിടിച്ചുകുലുക്കിക്കൊണ്ടു് പറഞ്ഞു: "അമ്പടാ! നിന്റെയൊരു വിദ്യ! പതുക്കെ രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കുകയാണല്ലേ. നടക്കു്....."

മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ അവനെ വേളയ്ക്കു പിടിച്ചുന്തിക്കൊണ്ട് പട്ടാളക്കാർ കിടന്നുറങ്ങുന്ന വീട്ടിന്നകത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. വാതില്ക്കലെത്തിയപ്പോൾ കാവൽ നില്ക്കുന്ന പട്ടാളക്കാരൻ ചോദിച്ചു:

"ആരതു?"

"ഗ്രും....."

കാവൽക്കാരൻ പിന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

വീട്ടിന്നകത്തു് പട്ടാളക്കാർ തലങ്ങും വിലങ്ങും കിടന്നു് കൂക്കംവലിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ അവനെ ഒരു മൂലയിലേയ്ക്കു് തള്ളിക്കൊണ്ടു് പറഞ്ഞു:

"അവിടെ കിടക്കു്."

കിടക്കുകയൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. ഹോ—വാ ആ മൂലയിൽച്ചെന്നു് കമിഴ്ന്നടിച്ചു വീണു.

പട്ടാളക്കാരൻ തന്റെ തോക്കെടുത്തു് ഒരു മൂലയിൽ ചാരിവെച്ചശേഷം അവനെതിരെ നീണ്ടുനിവന്നു കിടന്നു. അല്പനിമിഷങ്ങൾക്കകം അയാളുടെ ഭയങ്കരമായ കൂക്കംവലി അവിടെയൊക്കെ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു.

7

ഇനി പിന്നെ കാണാം

അർദ്ധരാത്രി. ഭയാനകമായ നിശ്ശബ്ദതയാണ് ചുറ്റും. പട്ടാളക്കാരുടെ ക്ലക്ക്വലി മാത്രം ഉയർന്നു കേൾക്കാം.

ഹേ-വാ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. ചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞണിഞ്ഞ നിലാവു് കുന്നിൻചെരുവിലൂടെ താഴ്വാരത്തിലേയ്ക്കു് ഊർന്നുവീഴുന്നു. ജനൽപ്പഴുതിൽക്കൂടി മുറിക്കുള്ളിലേയ്ക്കു് ആ വിളറിയ വെളിച്ചം കടന്നുവരുന്നുണ്ടു്.

തലയും വിലങ്ങുമായി മലർന്നടിച്ചു കിടക്കുന്ന പട്ടാളക്കാരെ ആ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യക്തമായി കാണാം. വാതിൽപ്പുറത്തു കാവൽ നില്ക്കുന്ന പട്ടാളക്കാരൻ ഉമ്മറപ്പടിയിൽ ചാരിയിരുന്നു് ഉറങ്ങുകയാണു്.

ഹേ-വാ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ അതൊക്കെ നോക്കിയിരുന്നു. വിലപ്പെട്ട നിമിഷങ്ങൾ കടന്നുപോവുകയാണു്. നേരം പുലർന്നാൽ തന്റെ എല്ലാ ആശകളും അസ്തമിയ്ക്കും. പിന്നെ രക്ഷപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.....

അവൻ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടെഴുന്നേറ്റു. കാലുകഠം കഴഞ്ഞുപോവുകയാണു്. പകൽ മുഴുവൻ വെയിലുംകൊണ്ടു് അലഞ്ഞുനടന്നതാണു്; ഭക്ഷണം വെറും ഉമിനീർ മാത്രവും. കൂടാതെ, തല്ലും കുത്തും, ഉന്തും തള്ളിട്ടും ഏറ്റു് സന്ധിബന്ധങ്ങഠം മുഴുവനും തളർന്നുപോയിരിയ്ക്കുന്നു.

എഴുന്നേറ്റുനില്ക്കാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത നിലയിലായിരുന്നു അവന്റെ ശരീരം. പക്ഷെ മനസ്സു് ശക്തിയായി നിർബ്ബന്ധിച്ചു. "രക്ഷപ്പെടണം..... രക്ഷപ്പെടണം....."

നിലാവു് അവനെ വളരെയധികം സഹായിച്ചു. പട്ടാളക്കാക്കിടയിലൂടെ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കാലുകഠം എടുത്തുവെച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ വാതില്ക്കലെത്തി.

കാവല്ക്കാരൻ അവിടെ ഇടത്തുകാൽ മടക്കിവെച്ചു് കാൽമുട്ടിൽ മുഖവും കുത്തിയിരുന്നു് ഉറങ്ങുകയാണു്. അയാളുടെ നീട്ടിവെച്ച വലതുകാൽ മാടിക്കടന്നു് അവൻ പതുക്കെ മുറത്തിറങ്ങി.

എല്ലാം ഭദ്രം! ഹേ-വാ ആടുകളെ അടച്ചിട്ട സ്ഥലത്തേയ്ക്കു നടന്നു.

നിമിഷങ്ങഠം ഒന്നു്.....രണ്ടു്.....മൂന്നു്.....

"ആരതു്?....." കാവല്ക്കാരൻ ഉറക്കപ്പിച്ചോടെ വിളിച്ചു ചോദിക്കുന്നതു കേട്ടു.

ഹേ-വാ ഒട്ടും പരിഭ്രമിക്കാതെ പതുങ്ങിയ സ്വരത്തിൽ മറുപടി കൊടുത്തു:

"ഗ്രും"

കാഫല്ല്യാരൻ ശുപ്തനായപോലെ തോന്നി. അയാൾ വീണ്ടും കാൽമുട്ടിലേയ്ക്ക് മുഖം താഴ്ത്തുന്നതു് അവൻ കണ്ടു.

വീണ്ടും എല്ലാം പഴയപോലെ നിശ്ചലം!

വീട്ടിൽനിന്നു് അല്പം അകന്നിട്ടാണു് ആട്ടിൻകൂട്ടു്. അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ ഹേ-വായ്ക്കു് സന്തോഷം കൊണ്ടു് ശ്വാസംമുട്ടുന്നപോലെ തോന്നി.

അവൻ കൂട്ടിനകത്തുകടന്നു. ആടുകൾ സന്തോഷത്തോടെ തങ്ങളുടെ യജമാനന്റെ ചുറ്റുംകൂടി. അവ പതുക്കെ മുരളുകയും അവനെ മുട്ടിയുരുമ്മുകയും മണക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവയ്ക്കു് വിശക്കുന്നുണ്ടെന്നാണു് അതിന്റെ അർത്ഥമെന്നു് ഹേ-വായ്ക്കറിയാം. പക്ഷെ നിഷ്ക്കളങ്കമായ ആ കണ്ണുകളിലേയ്ക്കു് നോക്കാൻ അവൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

സമയം വളരെ വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു. സുപ്രധാനമായ ആ കത്തു് അഴിച്ചെടുത്തു് പോക്കറ്റിൽ തിരുകിക്കൊണ്ടു് അവൻ പുറത്തുകടന്നു.

ഏതാനും വാര അകലെ നടന്നെത്തിയപ്പോൾ ഹേ-വാ തന്റെ പ്രാണമിത്രങ്ങളെ അവസാനമായി ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. കൂട്ടിനുള്ളിൽനിന്നു് തല പുറത്തിട്ടുകൊണ്ടു് അവയെല്ലാം അവനെത്തന്നെ നോക്കി നില്ക്കുകയായിരുന്നു.....

JAWAHAR SMARAKA GRA... Reg.... KIDARAKK...

8

ഒരു ചെറിയ നോട്ടപ്പിഴവു്

ചുറ്റും പൂപോലെയുള്ള നിലാവു്. ഹേ-വാ ധ്യതിപ്പെട്ട നടന്നു. നേരെ മുമ്പിൽ ഒരു വലിയ കുന്നു് തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. അതിന്റെ മുകളിൽനിന്നാണു് നേരത്തെ, സന്ധ്യയ്ക്കു്, വെളിച്ചം കണ്ടതു്. അവിടെ ശത്രുക്കളുണ്ടാകാം.

പക്ഷെ, അവനു് പരിഭ്രമം തോന്നിയില്ല. ലോകം അഗാധനിദ്രയിൽ ആണ്ടുകിടക്കുകയാണു്. അപ്പോഠം അവിടെനിന്നു് കൂക്കിവിളിച്ചാൽപ്പോലും ആരും അറിയുകയില്ല.

പത്തുനിമിഷത്തിനകം അവൻ ആ കുന്നിന്മുകളിൽ ചെന്നു കയറി. വെളിമ്പ്രദേശത്തു് കാൽ കുത്തിയപ്പോഠംതന്നെ അവൻ പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമായി ഒരു കാഴ്ചകണ്ടു.

ദൂരെ ഒരു ഉയർന്ന പാറയുടെ മുകളിൽ ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ നില്ക്കുന്നു. തൂവെള്ള നിലാവിന്റെ പശ്ചാത്ത

ലത്തിൽ അയാളുടെ രൂപം ഒരു നീഴൽച്ചിത്രംപോലെ തെളിഞ്ഞുകാണാം.

അവൻ ഒരു നിമിഷനേരം നിന്നു. എന്തുചെയ്യണം? ആ പട്ടാളക്കാരൻ തന്നെ കണ്ടിരിക്കുമോ.....?

സംശയിച്ചുനില്ക്കുന്നതു് ആപത്താണെന്നു് ഹേ-വായ്ക്കു തോന്നി. അതുകൊണ്ടു് അവൻ ഒരരുകിൽക്കൂടി കുന്നിന്റെ മുഭാഗത്തേയ്ക്കു നടന്നു.

ഒരു അമ്പതുവാര അകലത്തുവെച്ചു് മുഭാഗത്തെ പെരുവിലേയ്ക്കിറങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴാണു് ആ പട്ടാളക്കാരൻ അവനെ കണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. പെട്ടെന്നു് അയാൾ ഒരു വെള്ളക്കൊടി അവന്റെ നേർക്കു് വീശിക്കാണിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അതൊരുടയാളമാണു്. എന്തുചെയ്യണം.....?

നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു്.....രണ്ടു്.....പട്ടാളക്കാരൻ കൊടി താഴ്ത്തി തോക്കെടുത്തുയർത്തി.

അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ വെടിപൊട്ടും. നേരെ പിന്നിലൊരു പാറക്കൂട്ടമാണു്. അങ്ങോട്ടൊളിച്ചാൽ വെടിയുണ്ടയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാം. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടു് കാര്യമായില്ല. കാവൽക്കാരൻ ആളെ സംശയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അയാൾ അടുത്തേയ്ക്കോടിവന്നേയ്ക്കാം. വിസിലടിച്ചു് മറ്റു പട്ടാളക്കാരേയും ഉണർത്തിയെന്നു വരും. അവരൊക്കെക്കൂടി തോക്കും കുന്തവുമായി തന്റെ നേരെ പാഞ്ഞടുത്താൽ എന്തുചെയ്യും? അവർ എത്രപേരുണ്ടെന്നു് ആർക്കറിയാം.....?

രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തിനായി അവന്റെ മുമ്പിലുള്ള ബുദ്ധി മിന്നൽപ്പിണർപോലെ പ്രവർത്തിച്ചു.

പട്ടാളക്കാരൻ തോക്കു് ഒരു പ്രാവശ്യം മേലോട്ടയത്തി; വീണ്ടും നെഞ്ചിനു ചേർത്തുവെച്ചു് ഉന്നം പിടിച്ചു.

ഹേ-വാ പെട്ടെന്നു് തന്റെ വെള്ളക്കുപ്പായം വലിച്ചൂരി അന്തരീക്ഷത്തിൽ വീശി.

കാവൽക്കാരൻ പെട്ടെന്നു തോക്കു താഴ്ത്തി വീണ്ടും വെള്ളക്കൊടി വീശി. "കാ, നിങ്ങളും ബന്ധുവാണല്ലോ? ശരി." എന്നു പറയുന്നപോലെ!

ഹേ-വാ കുപ്പായം വീശിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ മുന്നോട്ടു നടന്നു. പട്ടാളക്കാരൻ കണ്ണിൽനിന്നു മറയേണ്ടതാമസം, അവൻ തൊട്ടുത്തുവിട്ട അമ്പുപോലെ പാഞ്ഞു.....

കല്ലും മുള്ളും കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ വഴി ഹേ-വായ്ക്കു് വിഷമകരമായിത്തോന്നിയില്ല. വിശപ്പും ദാഹവും തളർച്ചയുമില്ല. പേടിയോ പരിഭ്രമമോ തോന്നിയില്ല. ഒരേ ഒരു വിചാരം മാത്രം — നേരം പുലരുന്നതിനുമുമ്പു് പട്ടാളത്താവളത്തിൽ എത്തണം.....

പെങ്കുത്തായ മലയോരം പൈനവസാനിക്കുന്നതു് ഒരു പെറിയ വയലിലാണു്. അതിന്നപ്പുറത്തു് വീണ്ടും സാമാന്യം വലിയ ഒരു മല. പിന്നെ വിശാലമായ ഒരു പുൽമൈതാനമാണു്. പട്ടാളത്താവളം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്യൂറൻ മലയുടെ അടിവാരത്തിലാണു് അതു പൈനവസാനിക്കുന്നതു്.

ഹേ-വാ കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ മുന്നോട്ട പോയി. അവന്റെ കാൽച്ചുവടുകൾ ഏകാന്തഭീകരമായ ആ താഴ്വരകളിൽ കിടുകിടെ കിടന്നുമുഴങ്ങി. "മുന്നോട്ട്.... മുന്നോട്ട്....."

മണിക്കൂറുകളോളം ആ പോക്ക് തുടർന്നുപോയി.

ചന്ദ്രൻ പടിഞ്ഞാറെ ചക്രവാളത്തിൽ വിളറി നില്ക്കുകയാണു്. കിഴക്കു് പ്രഭാതനക്ഷത്രം കൺമിഴിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പോഴാണു് ഹേ-വാ, വിശാലമായ പുൽമൈതാനവും കടന്നു് മലയുടെ അടിവാരത്തിലെത്തിയതു്.

ദൂരെ ആകാശത്തിന്റെ ഇളംനീലിമയാന്ന് പശ്ചാത്തലത്തിൽ, കുന്നിനുകളിലെ അടയാളമരം തെളിഞ്ഞുകണ്ടു.

നേരം നല്ലപോലെ പുലരാൻ ഇനിയും രണ്ടു മണിക്കൂറുണ്ടു്.

"ഇനി ഓടണമെന്നില്ല." ഹേ-വാ ആലോചിച്ചു. അപകടങ്ങളൊക്കെ പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി ഒരു കയറ്റംകൂടി കയറുകയേ വേണ്ടു, ലക്ഷ്യത്തിലെത്താൻ.

ആവൂ! കുന്നിരിക്കുകതന്നെ. അവൻ ആശ്വാസത്തോടെ ആ പുല്പരപ്പിൽ ചമ്രംപടിഞ്ഞിരുന്നു. സന്തോഷത്തിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടു് ക്ഷീണം തല്ക്കാലം പിന്മാറിനിന്നു.

എന്തൊക്കെ അപകടങ്ങളെയാണു് കടന്നുചാടിയതു്. എത്രയെത്ര വിഷമങ്ങൾ സഹിച്ചു! ഓ, ഇ

പ്പോൾ അതൊക്കെ ഓർക്കുമ്പോൾത്തന്നെ പേടിയാകുന്നു! എല്ലാം എന്തിനുവേണ്ടി? ആ കത്തിനുവേണ്ടി. അതെ, ആ പ്രിയപ്പെട്ട, വിലപ്പെട്ട, കത്തിനുവേണ്ടി!

"ഓ, എന്റെ കത്തേ....." മുഖത്തു വിരിഞ്ഞ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ ഹേ-യാ കൂപ്പായപ്പോക്കറ്റിൽ കയ്യിട്ടു.

പെട്ടെന്നു് ഹേ-യായ്ക്കു് തന്റെ ശ്വാസം നിലയ്ക്കുന്നപോലെ തോന്നി. ചാട്ടവാറേറപോലെ അവൻ ഒന്നുപിടഞ്ഞു.

ജീവൻ പണയംവെച്ചുകൊണ്ടു് കാത്തുരക്ഷിച്ച ആ കത്തു് അവന്റെ പോക്കറ്റിലില്ല!

അവന്റെ കണ്ണുകൾ മങ്ങി; ദേഹം വിറച്ചു. വിഷബാധയേറ്റപോലെ അവൻ ആ പുൽത്തകിടിയിൽ കുഴഞ്ഞിരുന്നുപോയി.

അകലെ കിഴക്കു് വെള്ളിനക്ഷത്രം അവനെ നോക്കി പരിഹസിച്ചു ചിരിച്ചു. പടിഞ്ഞാറെ മുകുവാളത്തിൽ വിളറിവെളുത്ത അമ്പിളിക്കല നിശ്ചലമായി നോക്കിനിന്നു.

9

കടുവാക്കൂട്ടിൽത്തന്നെ വീണ്ടും

ഹേ-വാ കാമ്മിച്ചനോക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എവിടെ വെച്ച് എപ്പോഴാകാം അതു നഷ്ടപ്പെട്ടതു്.....?

ഒന്നും വ്യക്തമല്ല. തലച്ചോറിൻെറ ഞരമ്പുകൾ ആകെ തണുത്തു മരവിച്ചപോലെ!

എവിടെയെങ്കിലും വീണുപോയതാകുമെന്നുമാത്രം അവനു് ഊഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഹേ-വാ വന്ന വഴിക്കുതന്നെ തിരിച്ചുനടക്കാൻ തുടങ്ങി.

വഴിനീളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. പെട്ടെന്നുണ്ടായ അസ്വാസ്ഥ്യം നീങ്ങിക്കിട്ടിയപ്പോൾ പഴയ വീറും ആത്മവിശ്വാസവും അവനു തിരിച്ചുകിട്ടിയപോലെയായിരുന്നു.

"അതു് നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു് പ്രയോജനമില്ല." അവൻ വിചാരിച്ചു. ഒന്നുകിൽ ആ കത്തു് തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു് ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കുക; അല്ലാത്തപക്ഷം രാജ്യത്തോടു കാണിച്ച ആ കൃത്യവിലോപ

ത്തിനു ശിക്ഷയായി സ്വന്തം ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുക.

കിഴക്കു് പ്രകാശം കൂടിക്കൂടിവരികയാണു്. പക്ഷികൾ ചിലച്ചുതുടങ്ങി. പ്രപഞ്ചം ഉണരുകയാണു്.....

പകൽവെളിച്ചത്തിൽ താൻ വീണ്ടും ശത്രുക്കളുടെ വായിലേയ്ക്കു മെന്നുകയറുകയാണെന്നു് ഹേ-വാ മനസ്സിലാക്കി. "വരുന്നപോലെ വരട്ടെ."

ധൈര്യപൂർവ്വം അവൻ തിരച്ചിൽ തുടർന്നു.

പുൽമൈതാനവും, കുന്നും, വയലും പിന്നിട്ടു് ഹേ-വാ ജപ്പാൻ പട്ടാളക്കാരുടെ സങ്കേതമായ ആ കുന്നിൻമുകളിൽ മെന്നുകയറി. അപ്പോഴേയ്ക്കു് നേരം നല്ലപോലെ പുലർന്നിരുന്നു. അവൻ ചുറും നോക്കി. അതാ, ആ പാറമേലാണു് കാവൽക്കാരൻ നിന്നിരുന്നതു്. അവിടെവെച്ചു് താൻ അയാളുടെ നേരെ കൂപ്പായമെഴിച്ച യീശു.....

ഹേ-വായ്ക്കു പെട്ടെന്നു് എല്ലാം ഓർമ്മവന്നു. അതെ, അവിടെവെച്ചാണു് കൂപ്പായം യീശുയതു്. ഒരുപക്ഷേ, അതവിടെ യീണുപോയിരിക്കും.

അവൻ തിരക്കിട്ടുനടന്നു. കൂപ്പായമെഴിച്ച യീശുയ ആ പാറക്കെട്ടിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അതാ കിടക്കുന്നു ആ വിലപ്പെട്ട കുപ്പു്!

ഹേ-വാ സന്തോഷംകൊണ്ടു മതിമറന്നു. അവൻ ഓടിച്ചെന്നു് അതിനുമേലേയ്ക്കു് വീണു. മരിച്ചുപോയ അമ്മ തിരിച്ചുവന്നാൽ അവരുടെ മാറത്തേയ്ക്കെന്നപോലെ!

പക്ഷേ, ആ സന്തോഷം അധികനേരം നിലനിന്നില്ല. തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ മൈതാനത്തിൽ നിറച്ച് ജപ്പാൻ പട്ടാളക്കാർ അണിനിരന്നിരിക്കുന്നു. അവർ അവിടം വിടാൻ തയ്യാറാവുകയാണ്.

ഹേ-വാ കത്തു് വീണ്ടും പോക്കറ്റിലിട്ടു. എന്നിട്ടു് തിരിഞ്ഞോടാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു.

"എടാ" പിന്നിൽനിന്നു് ഇടിമുഴക്കംപോലെ ഒരു ശബ്ദം. അവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആ മൊച്ചക്കുരങ്ങൻതന്നെ വീണ്ടും! കുന്നിന്റെ മുകളിൽനിന്നു് അയാൾ അവന്റെ നേരെ നടന്നടുക്കുകയാണു്.

"എന്തെടാ ഇവിടെ തെണ്ടിനടക്കുന്നതു്? നിന്നെ ഞാൻ....."

പട്ടാളക്കാരൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ഹേ-വായ്ക്കു് വേറെ വഴിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവൻ ശാന്തനായി അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. ഓടിപ്പോകാൻ തന്നിയ്ക്കു് യാതൊരു ഉദ്ദേശവുമില്ലെന്ന മട്ടിൽ!

"ആരാണു് തെണ്ടിനടക്കുന്നതു്? ഞാനെന്റെ ആടുകളെ എവിടെ എന്നു് നോക്കുകയാണു്" അവൻ പറഞ്ഞു.

"നുണ പറയുന്നോ?" മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ അടുത്തെത്തി. "നീ ഓടിപ്പോകാൻ നോക്കുകയല്ലേ?" അയാൾ അവന്റെ മുതുകത്തു് തോക്കിൻചട്ടകൊണ്ടു് ഉന്നിലൊരു ഇടി കൊടുത്തു.

അയാളെ കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ ഹേ-വാ അതു് കരുതിയതാണു്. ഇടികൊണ്ടു് എല്ലുകൾ നുറുങ്ങിപ്പോകുന്ന

പോലെ തോന്നി. എങ്കിലും അവൻ ഓർത്തു. "ങ്ങ്ങ്; ഇന്നാത്തെ കൈനേട്ടം ഒന്നാന്തരമായി."

"കൊല്ല്. തച്ചുകൊല്ല്." അവൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ ആടുകളെയൊക്കെ നിങ്ങൾ തിന്നുകയല്ലേ? എന്നോടും കൊന്നുതിന്നും."

മൊച്ചക്കരങ്കൻ അപ്പോൾ ഒന്നു മുഖം കൂപ്പിച്ചുകാണിച്ചതേയുള്ളൂ.

അവർ ഗ്രാമം വിടാൻ തയ്യാറായി നില്ക്കുകയാണു്. വഴികാണിയ്ക്കാൻ ഒരാളെ കിട്ടാത്ത വിഷമം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഹോ_വായെ ഒരു വഴികാട്ടിയായി ഉപയോഗിയ്ക്കാമെന്നു് ആ പട്ടാളക്കാരനും തോന്നി. അതുകൊണ്ടു് അവനെ കൂടുതൽ ദ്രോഹിയ്ക്കേണ്ടെന്നു് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു.

"വേഗം പോയി ആടുകളെ മൈതാനത്തിലേയ്ക്കു് തെളിച്ചുകൊണ്ടുവാ." അയാൾ അവന്റെ കൂപ്പായക്കോളറിൽ പിടിച്ചുന്തിക്കൊണ്ടു നടന്നു.

ഭാഗ്യത്തിനു് അയാൾ അപ്പോൾ അവനെ പരിശോധിച്ചില്ല.

ഹോ_വാ യാതൊരു പരിഭ്രമവും കൂടാതെ ആട്ടിൻകൂട്ടിലേയ്ക്കു നടന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു നീണ്ട വിസിലടി കേൾക്കായി. പട്ടാളക്കാർ നാലുഭാഗത്തുനിന്നും മൈതാനത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തേയ്ക്കു് പാഞ്ഞുപോകുന്നതും വരിവരിയായി നില്ക്കുന്നതും കണ്ടു.

"വേഗം ആടുകളെ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവാ" എന്നാ

ജ്ഞാപിച്ചുകൊണ്ട് മൊച്ചക്കുരങ്ങനും അവനെവിട്ട് ഓടിപ്പോയി.

ഹേ-വാ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു. എന്നിട്ട് തന്റെ കീശയിലെ കത്തെടുത്തു് വീണ്ടും കൊറനാടിന്റെ വാലിന്നു ചുവട്ടിൽ ഭദ്രമായി കെട്ടിയൊളിപ്പിച്ചു.

എല്ലാം ശരിയായപ്പോൾ അവൻ ആടുകളെ പട്ടാളുക്കാരുടെ അടുത്തേയ്ക്കു തെളിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്നു.

ഓഫീസർ മൊച്ചക്കുരങ്ങനോടു് വീണ്ടും അവനെ പരിശോധിക്കാൻ കല്പിച്ചു. അതു് ഹേ-വാ പ്രതീക്ഷിച്ചതുമായിരുന്നു. പഴയപോലെത്തന്നെ പട്ടാളുക്കാരൻ അവന്റെ ദേഹം മുഴുവൻ തപ്പിത്തപ്പി പരിശോധിച്ചു.

ഹേ-വാ രണ്ടുകയ്യും ഉയർത്തി പരിശോധനയ്ക്കു നിന്നുകൊടുത്തു. "എത്ര വേണമെങ്കിലും പരിശോധിച്ചോ" എന്ന മട്ടിൽ.

മൊച്ചക്കുരങ്ങനു് അത്തവണയും വിസ്സിയാകേണ്ടി വന്നു. ഓഫീസറുടെ മുമ്പിൽ അറൻഷനായിനിന്നുകൊണ്ടു് അവനാകെ പറഞ്ഞു.

"അവനൊരു നല്ല കുട്ടിയാണു് സർ. അവൻ കള്ളുകയില്ല."

10

മരണത്തിന്റെ വായിൽനിന്നും ഒരു അപ്പക്ഷ്ണം

ഏതാനും പട്ടാളക്കാർ ഏറ്റവും മുമ്പിലും ആട്ടകളെ തെളിച്ചുകൊണ്ട് ഹേ-വാ പിന്നിലുമായി അവർ യാത്ര ചെയ്തു. ശേഷിച്ച പട്ടാളക്കാരും കുതിരകളും അവരെ പിൻതുടർന്നു.

ഹേ-വായ്ക്കു പോകേണ്ടതു അതേ വഴിയിലൂതന്നെയാണു് അവർ നീങ്ങുന്നതു്. അതു കണ്ടപ്പോൾ ഹേ-വായ്ക്കു് ആശ്വാസമായി. കുന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഇരട്ടി വഴി നടക്കേണ്ടല്ലോ.

വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞു പോകുന്ന ആ നാട്ടുവഴിയിലൂടെ ഒരു എറുമ്പിൻചാത്തുപോലെ അവർ വരിവരിയായി മുന്നോട്ടുപോയി. ജപ്പാൻ ഓഫീസർ ഓരോ മലയേയും ഗ്രാമത്തേയുംപറ്റി അവനോടു ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഹേ-വാ ഒരൊറ്റ മറുപടിയേ പറഞ്ഞുള്ളൂ. "അറിഞ്ഞുകൂടാ...."

അവൻ വിശദീകരിച്ചു: "സർ, എന്റെ ഗ്രാമം വളരെ അകലെയാണു്. ഈ സ്ഥലങ്ങളൊന്നും ഞാൻ മുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ല."

നിരാശനായ ഒാഫീസർ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞു: "ശരി, വേഗം നടക്കൂ."

ഹേ-വാ ആ സമയമത്രയും ആലോചിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. എങ്ങിനെയാണു് രക്ഷപ്പെടുക? ആലോചിയ്ക്കും തോറും രക്ഷാമാർഗ്ഗമൊന്നും അടഞ്ഞടഞ്ഞുപോകുന്നതാണു് അവൻ കണ്ടതു്.

നിമിഷങ്ങളും മണിക്കൂറുകളും കഴിഞ്ഞുപോവുകയാണു്. അപകടങ്ങളുടെ നടുൽപ്പാലത്തിലൂടെയാണു് അവൻ സഞ്ചരിക്കുന്നതു്. ഏതു നിമിഷത്തിലും എന്തും സംഭവിക്കാം. മരണം വായുംപിളർന്നുകൊണ്ടു് ഒപ്പം നടക്കുന്നപോലെ ഒരു തോന്നൽ! ആ കത്തെങ്ങാനും പിടിക്കപ്പെട്ടാൽ.....

യാത്രക്കാർ വിശാലമായ പുൽപ്പരപ്പിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു. ദൂരെ, അതാ, പട്ടാളത്താവളമായ ആ കുറവൻ മല തലയെടുപ്പോടെ നില്ക്കുന്നു.

മലമുകളിൽ ഒരു മരം കുറവപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നതു് ഹേ-വാ കണ്ടു. പട്ടാളക്കാർ മൈതാനത്തിന്റെ നടുക്കെത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കു് ആ മരം പുഴങ്ങിവീഴുന്നതും അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

ഹേ-വായ്ക്കു് അവിടെനിന്നു് തുള്ളിച്ചാടണമെന്നു പോലും തോന്നി. ശത്രുക്കളുടെ വരവു് തന്റെ ആളകലം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജപ്പാൻ പട്ടാളക്കാർ അതൊന്നുമറിയാതെ മുമ്പോട്ടതന്നെ നടക്കുകയാണു്. "നടക്കട്ടെ, നടക്കട്ടെ..." ഹേ-വാ മനസ്സിൽ കരുതി.

മലയുടെ അടിവാരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ പട്ടാളക്കാർ വിശ്രമിക്കാനിരുന്നു. അവിടന്നങ്ങോട്ടും അറിയാമില്ലാത്ത കയറ്റമാണു്.

ഹേ-വാ പട്ടാളക്കാരിൽനിന്നു് ഏതാനും വാര അകലത്തിലേയ്ക്കു് ആടുകളെ തെളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി മേയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി

ഏറ്റവും മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന പട്ടാളക്കാർ അധികം വിശ്രമിക്കാനിരുന്നില്ല. മൊച്ചക്കുരങ്ങന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അവർ മലകയറാൻ തുടങ്ങി.

അവർ പകുതിവഴി കയറുമ്പോഴേയ്ക്കു് വെടിപൊട്ടുമെന്നു് ഹേ-വായ്ക്കു് ഉറപ്പുണ്ടു്. ചീറിച്ചീറി വരുന്ന വെടിയുണ്ടകളേറെയും ആ മൊച്ചക്കുരങ്ങനും മറ്റും മലമ്പാടിച്ചുവീഴും. ഉരുളൻകല്ലുകൾപോലെ അവർ താഴോട്ടു് ഉരുണ്ടുരുണ്ടുവരുന്നതു് അവൻ കുന്നിൻമുകളിൽനിന്നു് നിർവികാരനായി നോക്കി.

സ്വന്തം ജീവൻ രക്ഷിക്കാനുള്ള തിടുക്കമായിരുന്നു അപ്പോൾ ഓരോരുത്തർക്കും. അതിനിടയിൽ തനിക്കു് എങ്ങനെയെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടാം.

പക്ഷേ, പട്ടാളക്കാർ പകുതിവഴി കയറിയിട്ടും വെടിപൊട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടില്ല.

പെട്ടെന്നു് ഭൂമി കുലുങ്ങുമാറു് ഒരു മുഴക്കംകേട്ടു. മലമുകളിൽ പട്ടാളക്കാർ പണിതിട്ടിക്കയറുന്ന വഴിയിൽനിന്നാണു്. തീയും പുകയും പൊടിപടലവും ഒന്നിച്ചു് ആകാശത്തിലേയ്ക്കുയർന്നു. ഏതാനും പട്ടാളക്കാർ ഉരുളൻകല്ലുകൾപോലെ താഴോട്ടുരുണ്ടു.

വീണ്ടും ഒരു മുഴക്കംകൂടി. കുറെ പട്ടാളക്കാർകൂടി

കീഴ്പ്പോട്ടരുണ്ട്. ശേഷിച്ചവർ പലവഴിക്കുമായി പിൻതിരിഞ്ഞോടി.

"അതുപറ്റി." ഹേ-വാ സന്തോഷത്തോടെ മനസ്സിൽ കരുതി.

മൈനപ്പട്ടാളം വഴിയിൽ മയ്ൻ കുഴിച്ചിട്ടിരുന്നു. അതിന്മേലാണ് നിർഭാഗ്യവാന്മാരായ ആ പട്ടാളക്കാർ കാൽകുത്തിയതു്.

ഏതാനും സമയത്തിനകം മുറിവേറ്റവരേയുംകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവർ താഴ്വാരത്തിലെത്തി. കൂട്ടത്തിൽ നാലുപേർ മരിച്ചുപോയിരുന്നു.

മൊച്ചക്കുരങ്ങൻ പട്ടാളക്കാരന്റെ മുഖമാകെ പൊള്ളിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ അയാളെ കണ്ടാൽ മുത്തൻ ചെകുത്താനാണെന്നുതന്നെ തോന്നും.

മുറിവേറ്റവർക്കു പ്രഥമചികിത്സകൊടുത്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഓഫീസർ പറഞ്ഞു: "ശരി; ഇനി പുറപ്പെടുക."

വഴിയിൽ ഇനിയും അപകടങ്ങളുണ്ടെങ്കിലോ? കൂട്ടത്തിൽ പട്ടാളക്കാർ ചാകുന്നതു് ഓഫീസർക്കു് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അയാൾ ഹേ-വായോടു് പറഞ്ഞു:

"നീ ആടുകളേയുംകൊണ്ടു് മുമ്പിൽ കയറിക്കോ."

ഹേ-വാ ആ ബഹളത്തിന്നിടയിൽ രക്ഷപ്പെടണമെന്നാശിച്ചതാണു്. പക്ഷെ ആരും കാണാതെ കത്തു് അഴിച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവൻ നിരാശനായി നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

ഓഫീസറുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾ സന്തോഷംകൊണ്ടു വിടർന്നു. തന്റെ രക്ഷാമാർഗ്ഗം അവസാനമായി ഇതാ തുറന്നുകിട്ടിയിരിക്കുകയാണു്!

11

മരണവുമായി ഒരു ഓട്ടപ്പന്തയം

അവൻ ആടുകളെ മുന്നോട്ട തെളിച്ചു. ചൈനപ്പട്ടാളം എവിടെയൊക്കെയാണു് മയ്ൻ കുഴിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു് അവക്കു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. ഓരോ അടി വെയ്ക്കുന്നതും മരണത്തിന്റെ തലയിലേയ്ക്കാണു്. ഏതു് നിമിഷത്തിലും തന്റെ കാലിന്നടിയിൽനിന്നു് അതു് തലയുയർത്തിയേക്കാം.

അതോർത്തപ്പോൾ ഹൃദയം ഊക്കിലൂക്കിൽ മിടിച്ചു.

"ഈശ്വരാ, ഈ കത്തു് അങ്ങെത്തിച്ചിട്ടു് പിന്നെ എന്തു സംഭവിച്ചാലും വേണ്ടില്ലായിരുന്നു." ഹേ_വാ വിചാരിച്ചു. മരണത്തെ തോല്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് അതു് ഇതുയും ദൂരം എത്തിച്ചതു്. ഇപ്പോൾ മുണ്ടോളം എത്തിയിരിയ്ക്കയാണു്. എന്നിട്ടതു് വായിലേയ്ക്കെത്തിയില്ലെങ്കിൽ.....

ആദ്യം മയ്ൻ പൊട്ടിയേടത്തുനിന്നു് ഒരിരുപതു വാര പിന്നോയും മേല്പോട്ടുപോയി.

അവിടെവെച്ചു് വഴി രണ്ടായിപ്പിരിയുന്നു. ഒന്നു് ശരിയ്ക്കുള്ള വഴിയും മറേതു് ഒരു ഒറ്റയടിപ്പാതയും. മലമുകളിൽനിന്നു് ചെങ്കുത്തായ താഴ്വാരത്തിലേയ്ക്കു് ഒരു നാട തൂക്കിയിട്ടപോലെ ആ ഒറ്റയടിപ്പാത നീണ്ടുകിടക്കുന്നു.

ആടുകൾ അവിടെ സംശയിച്ചു നിന്നു. ഏതാണു് വഴി?.....

കുറെയടിപ്പാതയിലൂടെ പോയാൽ അപകടമുണ്ടാകാനിടയില്ല. ഹേ-വാ പിന്നിലുള്ള ചെകുത്താന്മാരെക്കുറിച്ചോർത്തു. കുറച്ചു പിന്നിലായി അവർ അവനെ അനുഗമിക്കുകയാണു്. ഹും! കയറട്ടെ, അവരുടെ തോക്കും കുന്തവുമൊക്കെയായിട്ടു്!

അവൻ കുറെയടിപ്പാതയിലൂടെ ആടുകളെ മേല്പോട്ടു തെളിച്ചുകയറി.

ഓരോ അടി മുന്നോട്ടു പോകുംതോറും കയറ്റം കൂടുതൽ കൂടുതൽ കുത്തനെയാവുകയാണു്. പൊന്തക്കാടുകൾ നൂണുകടന്നും വലിയ പാറക്കല്ലുകൾ കയറിമറിഞ്ഞും അവൻ മുന്നോട്ടു പോയി. അവനു് ഒട്ടും പ്രയാസമുള്ള പണിയല്ല അതു്. ജനിച്ചതുമുതൽ അവൻ അതുപോലെയുള്ള മലഞ്ചെരിവുകളുമായി പരിചയത്തിലാണു്.

ജപ്പാൻകാരുടെ സ്ഥിതി അതായിരുന്നില്ല. കനത്ത ബൂട്ടുകളും തൊപ്പിയും തോക്കുമൊക്കെയായി കുത്തനെയുള്ള സ്ഥലത്തു് സഞ്ചരിയ്ക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കുതിരകളുടെ കാര്യം അതിലും പരുങ്ങലായിരുന്നു. അവ മേലോട്ടുകയറാൻ കൂട്ടാക്കാതെയായി.

ഹേ-വാ അപ്പോഴേയ്ക്കും അവരിൽനിന്നു് വളരെയധികം അകലെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

"എടോ, നില്ലു്.....നില്ലു്....." പട്ടാളക്കാർ താഴെ പിന്നിൽനിന്നു് വിളിച്ചുകൂവി.

"വഴി അതല്ല. ആ വഴിയ്ക്കു് പോകാൻ വയ്യ. കുതിരകൾ കയറുകയില്ല....."

ഹേ-വായ്ക്ക് ആഹ്ലാദം അധികരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അവൻ മനസ്സിൽക്കരുതി: "അങ്ങിനെ വരട്ടെ!"

"എടോ നില്ല്വ".'' പട്ടാളക്കാർ പിന്നേയും വിളിച്ചുകൂവി. ഹേ-വാ നിന്നില്ല. എന്നാലും തിരിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ട് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"ഇതൊരു കുരുക്കുവഴിയാണു്. വളരെ എളുപ്പമാണു്.''

കപ്പംതന്നെ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു ചിരിച്ചു. "നല്ല എളുപ്പമാണു്!''

പട്ടാളക്കാർ ഇഴഞ്ഞുവലിഞ്ഞു് പിന്നേയും കയറാൻ തുനിഞ്ഞു. പക്ഷേ കുതിരകൾ എന്തുചെയ്തിട്ടും നിന്നേടത്തുനിന്നു് അനങ്ങാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അവർ അവയെ പിടിച്ചുവലിച്ചു; ചാട്ടവാറുകൊണ്ടടിച്ചു. പിന്നിൽനിന്നു പിടിച്ചുന്തി.

പിന്നിൽനിന്നു് ഉന്തിയവർക്കു് കളമ്പുകൊണ്ടു് ചില സമ്മാനങ്ങൾ കിട്ടിയതു മാത്രമായിരുന്നു മെച്ചം.

പട്ടാളക്കാർ വിഷണ്ഡരായി നോക്കിനിന്നു.

ഹേ-വാ അതൊന്നും ശ്രദ്ധിയ്ക്കാൻ നില്ക്കാതെ മേലോട്ടു മേലോട്ടു കയറിപ്പോയി. കലികയറിയ കോമരം പോലെയായിരുന്നു അപ്പോൾ അവൻ.

"വേഗം....വേഗം....ഇനിയും....ഇനിയും....''

അവൻ ആടുകളെ ആവുന്നത്രവേഗത്തിൽ പിന്നേയും ആട്ടിത്തെളിച്ചു.

പട്ടാളക്കാർ അപ്പോഴും താഴെ വിഷണ്ഡരായി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഹേ-വാ രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്നു് അവർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അരിശവും നിരാശ

യും മൂത്ത ഓഫീസർ അവനെ വെടിവെയ്ക്കാൻ കല്പന നല്കി.

"ഠെ....ഠെ....ഠെ...." വെടിയുണ്ടകൾ ഒന്നിനുപിറകിൽ ഒന്നായി അവന്റെ നേരെ ചീറിയടുത്തു. ഹേ-വായ്ക്കു് അപ്പോൾ അതൊന്നും സാരമായിത്തോന്നിയില്ല. അവന്റെ പരിഭ്രമവും വല്ലായ്മയുമൊക്കെ നീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വെടിയുണ്ടയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള സൂത്രം അവനറിയാം.

ഹേ-വാ നിലത്തമർന്നുകിടന്നുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടിഴഞ്ഞു.

കല്ലും മുള്ളുമേറുള്ള കാലടികൾ കീറി മുറിഞ്ഞിരുന്നു. കൈമുട്ടുകളും മാറിടവും മുറിപ്പെട്ടു. കൂപ്പായം കീറിമുറിഞ്ഞു നുറുങ്ങി.

ഹേ-വാ കിതച്ചുകിതച്ചുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടുതന്നെ പോയി.....

"വേഗം....ഇനിയും വേഗം....." അവന്റെ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചു.

വെടിയുണ്ടകൾ തലയ്ക്കുമീതെ ചീറിച്ചീറിപ്പായുന്നു. മരണവുമായി അവൻ ഒരു ഓട്ടപ്പന്തയം നടത്തുകയാണു്. കുന്നിനുകളിലേയ്ക്കു് ഇനി എത്രാനും വാരകൂടിയേ ദൂരമുള്ളൂ.

ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും മലമുകളിൽനിന്നു വെടി പൊട്ടിയില്ല. ഹേ-വാ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അവക്കെന്തു പറ്റി.....?

"ജപ്പാൻകാർ ..ജപ്പാൻകാർ വരുന്നു ..വെടിവെയ്ക്കണം....." അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. വെടിയു

ണ്ടകളുടെ കോലാഹലത്തിന്നിടയിൽ അതു് ആരെങ്കിലും കേട്ടുവോ, എന്തോ!

ഏതായാലും കുന്നിന്മുകളിൽനിന്നു് ഒരു റൌണ്ടു് വെടിയുണ്ടകൾ താഴോട്ടുപാഞ്ഞു. തുടർന്നു് വീണ്ടും ഒരു റൌണ്ടു്...തുടർന്നു പിന്നേയും..... അതങ്ങിനെ തുടർന്നു പോയി.

താഴെനിന്നു മേലോട്ടും മേലെനിന്നു താഴോട്ടും തുരുതുരെ വെടി ഉതിർക്കയാണു്. തലയ്ക്കുമുകളിലൂടെ പാഞ്ഞുപോകുന്ന ഉണ്ടകൾ ഇടയ്ക്കിടെ അവന്റെ മുടിയിഴകളെപ്പോലും തൊട്ടുരുമ്മി.

ആ തിരക്കിൽ ആട്ടകൾ നാലുപാട്ടും പരിഭ്രമിച്ചോടാതിരിക്കാൻ അവനു നന്നെ പണിപ്പെടേണ്ടിവന്നു.

ഹേ-വാ സമസ്തശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു് മുന്നോട്ടിഴഞ്ഞു. ഒരു പാറക്കൂട്ടംകൂടി കടന്നാൽ പിന്നെ ഏറിയതൊരു പത്തുവാരകൂടിയേ ഉള്ളു നിരപ്പിലെത്താൻ.

അവൻ ആ പാറക്കെട്ടിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു കയറുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് എങ്ങുനിന്നോ പാഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു വെടിയുണ്ട അവന്റെ വാരിയെല്ലുകൾക്കിടയിലൂടെ മിന്നൽപ്പിണർപോലെ പാഞ്ഞുപോയി.

ഭയങ്കരമായ ഒരു നിലവിളിയോടെ ഹേ-വാ മറിഞ്ഞുവീണു.

വാപിളർന്നു; മുഖം വല്ലാതെ വക്രിച്ചു. പ്രാണവേദനയോടെ അവൻ കുന്നു പിടഞ്ഞു. പിന്നെ നിശ്ചലനായി.

12

വിജയിയ്ക്ക് ഒരു സമ്മാനം

മലയുടെ മുകളിൽനിന്നു് ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ താഴത്തേക്കിറങ്ങിവന്നു. പാറയ്ക്കുചുവട്ടിൽ ഒരു ചൈനക്കാരൻ കുട്ടി ചോരയിൽ കുളിച്ചുകിടക്കുന്നു. കുറെ ആട്ടുകാരും അവന്റെ ചുറ്റും നില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

പാവപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും ഇടയച്ചെറുക്കനായിരിയ്ക്കണം അതെന്നു് ആ പട്ടാളക്കാരൻ ഊഹിച്ചു. അയാൾ കുനിഞ്ഞുനിന്നു് അവനെ ശ്രദ്ധിച്ചു; മരിച്ചുപോയോ?.....

ഹൃദയം പതുക്കെ മിടിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു നേരിയ ശ്വാസം ബാക്കി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഇല്ല; മരിച്ചിട്ടില്ല.

ആ പട്ടാളക്കാരനു് അനുകമ്പ തോന്നി. അയാൾ അവനെ എടുത്തുകൊണ്ടു് താവളത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ആട്ടുകാരും വ്യസനാക്രാന്തരായി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളുടെ പിന്നാലെ ചെന്നു.

അയാൾ കമ്പനി കമാൻറുടെ മുമ്പിൽ അവനെ കൊണ്ടുചെന്നു കിടത്തി.

"കരു ചൈനക്കാരൻ കുട്ടിയാണു്. വെടികൊണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു. മരിച്ചിട്ടില്ല." അയാൾ പറഞ്ഞു.

കാഫീസർ ആ കൊച്ചുമുഖത്തേയ്ക്കു് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

"ങ്ങ്എ? ഇതു് ഹേ-വായാണല്ലോ; നമുക്കു് കത്തു കളെത്തിച്ചുതരുന്ന കുട്ടി." അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു് അത്ഭുതത്തോടെ പറഞ്ഞു. "ഇവൻ എങ്ങിനെ ശത്രുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിലായി?"

ഹേ-വായ്ക്കു് വളരെ വേഗം പ്രഥമശുശ്രൂഷകൾ നല്കപ്പെട്ടു. കമ്പനി കമാൻഡർതന്നെ അതിനു നേതൃത്വം കൊടുത്തുകൊണ്ടു് അവന്റെ കൂടെ ഇരുന്നു.

അരമണിക്കൂറിനകം ഹേ-വാ പതുക്കെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു.

"ഹേ-വാ, നിനക്കു സുഖംതോന്നുന്നുണ്ടോ മോനേ." കമാൻഡർ ഉദ്വേഗത്തോടെ ചോദിച്ചു.

ഹേ-വാ അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞുവെന്നു തോന്നുന്നു. അവൻ അല്പനിമിഷം കണ്ണിമയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ടു കിടന്നു. ക്രമേണ ആ മുഖം സന്തോഷംകൊണ്ടു് വികസിച്ചു. അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു സന്തോഷാശ്രുക്കൾ അടർന്നുവീണു.

തന്റെ ക്ഷീണിച്ച കൈ കാഫീസരുടെ മടിയിലേയ്ക്കെടുത്തുവെച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ പറഞ്ഞു: "കത്തു്..... കത്തു്....."

കാഫീസർ അതു് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതാണു്. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: "എവിടെ? എന്തുകത്തു്.....?"

തന്റെ മനസ്സ് ഇരുട്ടിന്റെ അടിയിലേയ്ക്ക് താണു താണു പോകുന്നപോലെ ഹേ-വായ്ക്കു തോന്നി. അവൻ ചാടിയെഴുന്നേല്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

"വേണ്ട, വേണ്ട, കിടക്കൂ" ഒാഫീസർ അവനെ തടഞ്ഞു.

ഹേ-വായുടെ കണ്ണുകൾ പകുതി അടഞ്ഞു. അവൻ പണിപ്പെട്ട് ക്ഷീണസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"കുതിര....കുതിര....വലിയ കൊറനാട്ട്....അല്ലാ ...അതിന്റെ വാല്....അവിടെ....അല്ലാ....അതിൽ.... മൂന്നു തുവൽ....കുതിര....കൊറനാട്ട്...."

ആശയം വ്യക്തമാക്കാനവന്നു കഴിഞ്ഞില്ല. കണ്ണുകൾ പതുക്കെ അടഞ്ഞു; ദേഹം നിശ്ചലമായി. അവൻ വീണ്ടും ബോധരഹിതനായി.

ആ അബോധാവസ്ഥയിലും അവൻ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

"കുതിര.....കുതിര....."

കമ്പനി കമാൻഡർ അതു ശ്രദ്ധിച്ചു.

* * *

മൂന്നാംദിവസം ഹേ-വാ വീണ്ടും കണ്ണുതുറന്നു. താൻ എവിടെയാണ് കിടക്കുന്നതു്?

അവൻ അമ്പരന്നു ചുറ്റുംനോക്കി. തുവെള്ള ഉടുപ്പുധരിച്ച സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീ അടുത്തു നില്ക്കുന്നു.

"മോനേ....." അവർ ഈട്ടുള്ള സ്വരത്തിൽ വിളിച്ചു. എന്നിട്ട് റോസാപ്പൂപോലെ മനോഹരമായ അവരുടെ കൈകൊണ്ട് അവന്റെ നെറ്റിയിൽ പതുക്കെ തലോടിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"മോനു് സുഖം തോന്നുന്നുണ്ടോ?"

തീച്ചയായും അവർ ജപ്പാൻകാരിയല്ല. ജപ്പാൻകാക്കു് അത്രയും സ്നേഹത്തോടെ സംസാരിയ്ക്കാൻ കഴിയുമോ.....

"എന്റെ ആട്ടകളെവിടെ? എന്റെ വലിയ കൊറനാട്ട്....." അവൻ എന്തോ ഓമ്മിച്ചുകൊണ്ട് ചാടി എഴുന്നേല്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

"ഓ, ആട്ടകളൊക്കെ ഇവിടെയുണ്ട്. മോൻ കിടക്കു്....." അവർ പതുക്കെ അവനെ തടഞ്ഞുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

ഹേ-വാ ഓമ്മിച്ചുനോക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. നല്ല മൃദുതലമുള്ള മെത്തയിലാണു് താൻ കിടക്കുന്നതു്. ചുവപ്പുനിറത്തിലുള്ള ഒരു സാൽവകൊണ്ടു് പുതച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ സ്ഥലം ഏതായിരിക്കാം? താനെങ്ങിനെയാണിവിടെ എത്തിയതു്? ഇവർ ആരായിരിയ്ക്കും?

ഒന്നും വ്യക്തമായി ഓമ്മിക്കാനാവുന്നില്ല. കിതച്ചു കിതച്ചുകൊണ്ടു് പാറക്കെട്ടിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു കയറിയതു മാത്രം ഓമ്മയുണ്ടു്.

അപ്പോഴേയ്ക്കു് കമ്പനി കമാൻറർ അവിടേയ്ക്കു് വന്നു.

"ഹേ-യാ" അദ്ദേഹം അവന്റെ കട്ടിലിലിരുന്നു കൊണ്ട് വിളിച്ചു: "നിനക്ക് സുഖം തോന്നുന്നുണ്ടോ?"

ഹേ-യായുടെ പരിഭ്രമം വർദ്ധിച്ചതേയുള്ളു. അവൻ വീണ്ടും ചാടിയെഴുന്നേല്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

"സർ, ഒരു കത്തുണ്ട്. അച്ഛൻ തന്നയച്ചതാണ്. ആ വലിയ കൊറനാടിന്റെ....."

"കിടക്കൂ, കിടക്കൂ....." ഒാഫീസർ അവനെ വിലക്കി. എന്നിട്ട് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

"ആ കത്ത് എനിയ്ക്കു കിട്ടി."

ഹേ-യായ്ക്ക് ആശ്വാസമായി. അവൻ കണ്ണെടുക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു കിടന്നു.

അദ്ദേഹം ആ കഥ വിസ്തരിച്ചുപറഞ്ഞു.

അവന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നും എഴുത്തിനെസ്സംബന്ധിച്ച് ചിലതെല്ലാം അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചെടുത്തിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് അവർ ആടുകളെ പിടിച്ച് പരിശോധിച്ച് ആ കത്ത് കണ്ടെടുത്തു.

ശത്രുക്കളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ഒരു സങ്കേതം പിടിച്ചടക്കാനുള്ള പരിപാടിയായിരുന്നു ആ കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ആ പരിപാടി വിജയിച്ചാൽ ചൈനാ രാജ്യത്തു നിന്നാകെത്തന്നെ ശത്രുക്കളെ തുരത്താൻ എളുപ്പമാകും.

കൃത്യസമയത്തുതന്നെ അത് കമ്പനി കമാൻഡറുടെ കൈവശം കിട്ടി. എല്ലാം വിചാരിച്ചപോലെ നടന്നു.

കായ്മമായ യാതൊരു നാശനഷ്ടങ്ങളും കൂടാതെത്തന്നെ അവർ ശത്രുസങ്കേതം പിടിച്ചടക്കി.

ജപ്പാൻകാക്കു് ഇനി രക്ഷയില്ല. അവർ ഓരോ ദിക്കിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. ഒരു മാസത്തിന്നകം യുദ്ധം തീരും.....

ഹേ-വാ സന്തോഷത്തോടെ അതെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടു കിടന്നു. തന്റെ രാജ്യം രക്ഷപ്പെടാൻ പോവുകയാണു്.

കമാൻഡർ പറഞ്ഞു: "ഹേ-വാ, നീ ആ കത്തു് കൃത്യസമയത്തെത്തിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്കു് ഇത്രയും മഹത്തായ ഒരു വിജയം കൈവരുമായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ലാ അതെങ്ങാൻ ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ നാം ആകെ നശിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഈ യുദ്ധകാലത്തു് ഇത്രയും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കത്തു് ഒരാളും എഴുതിയിട്ടില്ല. എത്തിച്ചിട്ടുമില്ല."

അദ്ദേഹം ഉപസംഹരിച്ചു. "ഇതാ ഈ കാണുന്നതൊക്കെ നിനക്കുള്ളതാണു്."

അടുത്തുള്ള ഒരു മില്ലുടമായിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം കുറെ വിലപ്പിടിച്ച വസ്തുക്കൾ പുറത്തെടുത്തു.

"നീ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനത്തിന്റെ വില ഒരാൾക്കും കണക്കാക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ഇതാ, ഇതൊക്കെ നമ്മുടെ സർവ്വസൈന്യാധിപൻ നിനക്കയച്ചതന്നതാണു്. നിന്റെ ബുദ്ധിചാതുര്യത്തിന്നും ധീരതയ്ക്കും സേവനത്തിന്നുമുള്ള ഒരു ചെറിയ സമ്മാനം!"

അദ്ദേഹം അവ ഒാരോന്നായി അവനെ കാണിച്ചു.

ഹേ-വാ വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ അതെല്ലാം നോക്കിക്കണ്ടു. സൈന്യാധിപനിൽനിന്നു് അത്തരമൊരു സമ്മാനം കിട്ടുന്നതു് വളരെയേറെ അസാധാരണമായ ഒരു ബഹുമതിയാണു്.

പക്ഷേ, അതൊന്നും അവനു് സാരമായിത്തോന്നിയില്ല. രാജ്യത്തിന്റെ മോചനത്തിനു് തന്റെ പ്രവൃത്തി വളരെയേറെ സഹായിച്ചുവെന്ന വസ്തുതയാണു് അവനു് ഏറ്റവും സന്തോഷം നല്കിയതു്.

"മോനേ, നാമെല്ലാം ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സ്വത്താണു്. നീ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുക."

അച്ഛന്റെ ആ വാക്കുകൾ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നതായി ഹേ-വായ്ക്കു തോന്നി.

പതുക്കെ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ മറുഭാഗത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുകിടന്നു.

[ഒരു ചൈനീസ് കഥ അവലംബം.]

മനുഷ്യനായ ഒരു ദൈവം

1201

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org